

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ เพื่อมุ่งศึกษาและพัฒนา รูปแบบการสอน ที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการ เรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เป็นกรณีศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนไชยวาร วิทยาคม กลุ่มโรงเรียนหนองบัว สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหนองสูงศรี สำนักงานการ ประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 20 คน เป็นชาย 8 คน หญิง 12 คน ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรม การเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนแบบร่วมมือ กันเรียนรู้ ที่พัฒนาขึ้นให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริง โดยการศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และรูปแบบการเรียนแบบ ร่วมมือกันเรียนรู้ รูปแบบการสอนที่ถูกพัฒนาขึ้นดังกล่าวข้างต้นนั้นได้ใช้เป็นแนวทางในการสร้าง แผนการสอน จำนวน 17 แผนการสอน ใช้เวลาในการทดลอง 17 ชั่วโมง แบ่งเป็น 4 วงจร วงจรที่ 1 ปฏิบัติตามแผนการสอนที่ 1-4 วงจรที่ 2 ปฏิบัติตามแผนการสอนที่ 5-9 วงจรที่ 3 ปฏิบัติตามแผนการสอนที่ 10-13 และวงจรที่ 4 ปฏิบัติตามแผนการสอนที่ 14-17 ผู้วิจัยขอ เสนอผลการวิจัยและอภิปรายผล ตามหัวข้อต่อไปนี้

4.1 การสะท้อนผลจากการปฏิบัติในวงจรที่ 1

4.2 การสะท้อนผลจากการปฏิบัติในวงจรที่ 2

4.3 การสะท้อนผลจากการปฏิบัติในวงจรที่ 3

4.4 การสะท้อนผลจากการปฏิบัติในวงจรที่ 4

4.5 สรุปผลการศึกษาวิจัยที่ได้จากการปฏิบัติการ

4.5.1 ผลการประเมินความรอบรู้ตามจุดประสงค์การสอน

4.5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

4.5.3 ความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาในการสื่อสาร

4.5.4 ทักษะทางสังคม

4.5.5 การตระหนักในคุณค่าของตนเอง

4.6 อภิปรายผล

4.7 ข้อสังเกตจากการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละวงจร ผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

- 1) ผลการปฏิบัติตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้
- 2) ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละวงจร
 - 2.1 ด้านผลการประเมินความรอบรู้ตามจุดประสงค์การสอน
 - 2.2 ด้านทักษะทางสังคม
 - 2.3 ด้านการตระหนักในคุณค่าของตนเอง
- 3) สภาพปัญหาและแนวทางแก้ไข

4.1 การสะท้อนผลจากการปฏิบัติในวงจรที่ 1

4.1.1 ผลการปฏิบัติตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้

ก่อนเริ่มปฏิบัติการตามแผนการสอนในวงจรที่ 1 ได้มีการประชุมนิเทศนักเรียนเพื่ออธิบายให้นักเรียนทราบถึงหลักการ เป้าหมาย และบทบาทของนักเรียน ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ (Cooperative Learning) แล้วให้นักเรียนเข้ากลุ่ม ซึ่งสมาชิกในแต่ละกลุ่มได้จากการแบ่งตามระดับความสามารถ เก่ง:ปานกลาง:อ่อน ในอัตราส่วน 1:2:1 ใช้คะแนนการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษ กลางภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 เป็นคะแนนฐาน ดังแสดงไว้ในตารางที่ 31 ภาคผนวก ค จากนั้นผู้วิจัยได้เน้นให้นักเรียนเข้าใจถึงหน้าที่ และบทบาทความสำคัญของตนเองในการช่วยเหลือให้กลุ่มประสบความสำเร็จ ตามเป้าหมายของกลุ่ม

ในวงจรที่ 1 เป็นการเรียนการสอนที่มุ่งให้นักเรียนรู้ว่าตนเองกำลังทำอะไร (Know what you are doing) เพื่ออะไร และทำอย่างไร โดยเน้นการจัดกิจกรรมเพื่อ

การสื่อสารที่ใช้หลักการของช่องว่างระหว่างข้อมูล (The Information Gap Principle) เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์การสื่อสาร ที่เป็นจริงและรู้ว่าตนเองสื่อสารอะไร กับใคร ที่ไหน อย่างไรและเมื่อไร ทำให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ที่เหมาะสมเกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบสัตว์ ผลไม้ และกิจกรรมต่าง ๆ ของตนเองและคนอื่น ๆ ซึ่งสามารถสรุปผลการทำกิจกรรมตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น

การนำเสนอบทเรียนหลังจากที่ได้ทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับคำศัพท์และแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ เป็นการช่วยเชื่อมโยงความรู้เดิมกับเนื้อหาใหม่ การนำเสนอเนื้อหาในทุกแผนการสอนของวงจรที่ 1 มุ่งให้นักเรียนรู้จักการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ควบคู่ไปกับการทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของภาษาที่ใช้ และการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา นอกจากนั้นกิจกรรมที่ใช้เสนอเนื้อหามีลักษณะเป็นการบูรณาการทักษะทั้ง 4 เข้าด้วยกัน แต่เพื่อให้การปรับปรุงแก้ไขปัญหาในวงจรต่อไปมีความชัดเจน ผู้วิจัยจึงสรุปตามลักษณะกิจกรรมที่ใช้สอนแยกเป็น การสอนคำศัพท์ใหม่ การสอนบทสนทนา(การฟังและการพูด) การสอนการอ่าน และการสอนการเขียน ดังนี้

คำศัพท์ใหม่

ในการสอนคำศัพท์ให้นักเรียน มีจุดมุ่งหมายเพื่อสอนให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ พูด อ่านและเขียนคำศัพท์ได้ โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ ซึ่งในแผนการสอนที่ 3 มีคำศัพท์ใหม่ที่ต้องสอน คือ sew และ cook ใช้กิจกรรมการสะกดคำโดยฝึกสะกดตามตัวอักษรเป็นท่อนของเพลง Are you sleeping ? นักเรียนให้ความร่วมมือในการร้องเพลงดีมาก ทำให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ 2 คำนี้ได้ดี เพราะจากการเติมตัวอักษรในแบบทดสอบย่อยชุดที่ 1 นักเรียนสามารถเติมได้ถูกต้องทุกคน ส่วนในแผนการสอนที่ 4 มีคำศัพท์ 2 คำ คือ guitar , piano ใช้การเขียนทายชื่อเครื่องดนตรีสากลเป็นภาษาไทยลงในแผ่นกระดาษ โดยให้ทายเป็นกลุ่ม เมื่อครูเฉลยโดยใช้บัตรภาพที่ 1 คือ กีตาร์ นักเรียนทุกกลุ่มส่งเสียงดีใจเพราะทายได้ถูกต้องทุกกลุ่ม ส่วนภาพที่ 2 เป็น เปียโน มีกลุ่มที่ทายถูกต้องเพียงกลุ่มเดียว จากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียงและสะกดคำ แต่กิจกรรมครั้งนี้เน้นที่การทายชื่อเครื่องดนตรีมากกว่า การให้นักเรียนสะกดคำได้ จึงทำให้นักเรียนที่เรียนอ่อน

ทุกคนและนักเรียนบางคนอาจตัวอักษรสลับที่กัน ซึ่งเห็นได้จากการเดิมตัวอักษรในการทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 1 นักเรียนในส่วนนี้เดิมตัวอักษรสลับที่กัน ดังนั้นในวงจรต่อไปที่มีการสอนคำศัพท์ใหม่ นอกจากจะเน้นการออกเสียง อ่านได้และใช้พูดในประโยคได้ถูกต้อง แล้วควรเน้นการสะกดคำให้ถูกต้องด้วย เพื่อจะนำไปสู่การเขียนประโยคให้ถูกต้องต่อไป

การสนทนา (การฟังและการพูด)

การสอนบทสนทนาในชั้นเสนอเนื้อหาของการสนทนาในวงจรที่ 1 นี้ เป็นการใช้สถานการณ์สมมติ โดยใช้สื่อประกอบในการฟังและพูดบทสนทนานั้น เพื่อให้เด็กนักเรียนฟังและพูดอย่างมีความหมาย ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปกิจกรรมที่ใช้ในวงจรที่ 1 ได้ดังนี้คือ การใช้สถานการณ์สมมติ โดยนำเสนอเป็นรูปภาพและรูปภาพที่ปิดไว้บางส่วน แล้วฝึกให้นักเรียนถามตอบจากรูปภาพ นักเรียนให้ความสนใจโดยพยายามยกมือเพื่อให้ครูเรียกเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรม ในแผนการสอนที่ 1 รูปภาพที่ใช้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา แต่ยังไม่มีสีสันสวยงามในแผนการสอนต่อไป ถ้าใช้รูปภาพควรใช้ภาพที่มีสีสันสวยงาม จะทำให้นักเรียนสนใจขึ้น การใช้สถานการณ์สมมติโดยใช้เกมทายใจ เป็นการใช้ทักษะการฟังและพูดเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองต้องการทราบ จากนักเรียนที่เป็นอาสาสมัคร นักเรียนที่กล้าใช้ประโยคภาษาอังกฤษในการถามตอบ มักจะเป็นนักเรียนที่เรียนเก่งและเรียนปานกลาง ส่วนนักเรียนที่เรียนอ่อนยังไม่กล้าแสดงออก ควรให้นักเรียนที่เรียนอ่อนได้มีโอกาสถามบ้าง โดยใช้การเรียกชื่อนักเรียนที่เรียนอ่อน สำหรับคนที่ เป็นอาสาสมัครควรให้นักเรียนที่เรียนอ่อนได้มีโอกาสออกไปทำกิจกรรมบ้าง ในแผนการสอนที่ 1 ใช้การทายใจเพื่อนจำนวน 5 คน ทำให้เสียเวลามากเกินไป ในแผนการสอนต่อไปจึงลดจำนวนลงเหลือ 3 คนและควรระวังไม่ให้เด็กนักเรียนได้มีการเตรียมกันไว้ก่อน เพราะจะทำให้กิจกรรมไม่น่าสนใจ การใช้สถานการณ์สมมติโดยใช้บทสนทนาจากเทป ในแผนการสอนที่ 1 เมื่อนักเรียนฟังเทปจบ 2 เทียบ นักเรียนยังไม่สามารถตอบคำถามที่ครูถามเป็นภาษาอังกฤษได้ จึงแนะนำให้นักเรียนให้ฟังเทปใหม่แล้วปรึกษากับสมาชิกในกลุ่มเกี่ยวกับบทสนทนาที่ฟัง และประโยคคำถามภาษาอังกฤษของครู นักเรียนจึงสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง ดังนั้นในการฟังบทสนทนาจากเทปบันทึกเสียง ควรให้นักเรียนได้มีการอภิปรายกันภายในกลุ่มก่อนตอบคำถาม

การอ่าน

กิจกรรมการอ่านที่นำเสนอในวงจรที่ 1 เป็นการอ่านออกเสียงในระดับต้น เพื่อตรวจสอบว่า เด็กสามารถอ่านคำหรือประโยคหรือข้อความได้ถูกต้องหรือไม่ ในแผนการสอนที่ 1, 2 และ 4 ให้นักเรียนได้ฝึกอ่านบทสนทนาในหนังสือเรียน โดยครูเป็นผู้อ่านนำให้นักเรียนอ่านตามพร้อมกันทั้งห้อง สำหรับในแผนการสอนที่ 3 นักเรียนจะได้อ่านประโยคคำถาม บอกเล่า และ ปฏิเสธจากแถบประโยคพร้อมกันทั้งห้องโดยที่ครูไม่ได้อ่านนำก่อน เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกันในการอ่านในวงจรต่อไป ควรให้นักเรียนได้อ่านออกเสียงเป็นกลุ่ม และ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีบทบาทในการช่วยเหลือด้านวิชาการกันภายในกลุ่ม และเพื่อส่งเสริมความมั่นใจในตนเองและการกล้าแสดงออก ควรให้นักเรียนได้อ่านเป็นรายบุคคล โดยที่ครูไม่ได้อ่านออกเสียงนำก่อน

การเขียน

กิจกรรมการเขียนที่นำเสนอในวงจรที่ 1 นี้ มีลักษณะเป็นการฝึกเขียนคำศัพท์ใหม่ โดยอาศัยเทคนิคการสะกดคำเป็นเพลงและการลบตัวอักษรออกทีละตัว ฝึกเขียนประโยคหรือข้อความที่นักเรียนคุ้นเคยจากรูปแบบภาษาที่เรียนไปแล้ว โดยให้เขียนลงในสมุดหรือบนกระดานดำให้ครูและเพื่อน ๆ ได้ตรวจสอบความถูกต้อง ส่วนมากจะเป็นการเขียนรายบุคคล ดังนั้น นักเรียนที่เรียนเก่งจึงมักทำได้ถูกต้องและเสร็จก่อน คนที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อนทำเสร็จช้าและทำไม่ได้ไม่ถูกต้องทั้งหมด นักเรียนยังไม่ให้การช่วยเหลือกันในการเขียน เพราะเกรงว่างานของตนจะไม่เสร็จ และบางกลุ่มนักเรียนเก่งจะเอางานให้เพื่อนในกลุ่มลอก เพื่อต้องการให้เสร็จเร็ว ควรกำหนดหาชิ้นงานที่ส่งมีเพียง 1 แผ่นต่อ 1 กลุ่ม และให้ทุกคนในกลุ่มได้ช่วยกันเขียนหรือเปลี่ยนกันเป็นผู้เขียน

2. การศึกษาเป็นกลุ่มย่อย

การจัดกิจกรรมในขั้นนี้มุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนได้จัดจากรูปแบบของภาษา มีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีใช้รูปแบบของภาษานั้น ๆ ในการฝึกใช้ภาษาให้ทำเป็นกลุ่มและเป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน เน้นให้มีการร่วมมือกันเรียนรู้ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่ม

สำหรับในแผนการสอนที่ 1 ครูอธิบายบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือกันให้นักเรียนฟังก่อนเริ่มทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม เพราะสังเกตเห็นนักเรียนบางกลุ่มเวลาออกมารับใบงานและบัตรงาน มีพฤติกรรมเกียจกันออกมารับงาน และเมื่อรับใบงานไป แล้วนักเรียนที่เรียนเก่งจะรีบอ่านก่อน แล้วรีบทำงานของตนเอง โดยไม่สนใจสมาชิกในกลุ่มเดียวกัน บางกลุ่มนักเรียนที่เรียนเก่งจะอ่านก่อนแล้วเล่าให้เพื่อนฟังทีหลัง พฤติกรรมของครูในแผนการสอนที่ 1 และ 2 จะคอยอธิบายเฉพาะกลุ่มที่ต้องการให้อธิบายเพิ่มเติมเท่านั้น กลุ่มใดที่ทำได้ถูกต้องครูจะไม่อธิบายเพิ่มอีก ส่วนในแผนการสอนที่ 3 และ 4 ครูจะอธิบายวิธีการทำงานใบงานก่อน แล้วจึงแจกใบงานให้นักเรียนได้ศึกษาขั้นตอนการทำงาน แล้วแบ่งงานกันทำ ซึ่งนักเรียนสามารถทำงานได้ถูกต้องตามคำสั่งใบงานมากกว่าที่ผ่านมา

งานที่ให้ทำในแผนการสอนที่ 1-3 นักเรียนจะรีบทำงานของตนเองให้เสร็จโดยไม่สนใจการร่วมมือกันทำ เพราะการแจกบัตรงานให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น ดังนั้นในแผนการสอนที่ 4 จึงแจกบัตรงานให้กลุ่มละ 1 แผ่น แล้วให้นักเรียนช่วยกันทำตามมติข้อตกลงของกลุ่ม เช่น เปลี่ยนกันเป็นผู้เขียนคนละ 1 แผนการสอน , ใบงาน 1 ใบ ทุกคนจะต้องช่วยกันเขียนคนละ 1 ประโยค เป็นต้น

การอธิบายความรู้ในเนื้อหาที่เรียนในแต่ละกลุ่มสำหรับวงจรที่ 1 นั้นนักเรียนส่วนมากยังคงมักถามครูมากกว่าการถามสมาชิกในกลุ่ม ในวงจรต่อไปครูควรลดบทบาทการเป็นผู้อธิบายความรู้ให้แก่ นักเรียน โดยใช้การกระตุ้นให้นักเรียนได้ถามหรือปรึกษากันเองภายในกลุ่ม มากกว่าเดิม ส่วนการร่วมมือกันทำงานนั้น ในวงจรนี้ยังไม่ค่อยให้ความร่วมมือกันเท่าที่ควร เพราะนักเรียนยังคิดการทำงานแบบคนเดียวมากกว่าการทำงานเป็นกลุ่ม หรือให้ความสนใจเฉพาะคนที่ตนเองชอบพอ ซึ่งพบมากกับพฤติกรรมของนักเรียนที่เรียนเก่งและปานกลาง จึงส่งผลให้แต่ละกลุ่มทำงานเสร็จไม่ทันเวลาตามที่ครูกำหนดไว้ ดังนั้นเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละแผนการสอนในวงจรที่ 1 นั้นแผนการสอนที่ 1 ใช้เวลามากที่สุดคือ 1 ชั่วโมง 25 นาที แผนการสอนที่ 2 ใช้ 1 ชั่วโมง 20 นาที ส่วนในแผนการสอนที่ 3 และ 4 ครูได้กำหนดรางวัลเป็นบัตรเครดิตให้แก่งroupsที่สามารถทำงานส่งครูได้ถูกต้องและเสร็จก่อนตามลำดับก่อนหลัง ซึ่งสามารถทำให้เวลาที่นักเรียนแต่ละกลุ่มทำงานส่งได้ทันตามเวลาที่กำหนดดีขึ้น การใช้เวลาจึงเป็น 1 ชั่วโมง 5 นาที และ 1 ชั่วโมงตามลำดับ นอกจากนี้ในแผนการสอนที่ 4 จะมีอยู่ 3 กลุ่ม ที่มีการกระจายให้สมาชิก

ในกลุ่มได้ทำอย่างทั่วถึงมีอยู่ 1 กลุ่มคือ กลุ่ม D ที่หัวหน้ากลุ่มหรือคนที่เรียนเก่งไม่ยอมแบ่งงานให้สมาชิกในกลุ่มได้ช่วยทำ ทำาทำงานที่ส่งไม่ถูกต้องทั้งหมดและอีก 1 กลุ่มคือ กลุ่ม C ให้คนเรียนปานกลางเป็นผู้เขียนงานส่งคนเรียนเก่งเป็นผู้ตรวจงาน ส่วนคนเรียนอ่อนให้เป็นคนงานไปส่ง

3. การนำภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมในขั้นนี้เป็นขั้นที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภายในห้องเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกห้องเรียน สถานการณ์ที่ใช้จึงเป็นสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง เพื่อให้ให้นักเรียนมีโอกาสนำภาษาที่เรียนมาแล้วอย่างเสรี และใช้ภาษาในช่วงเวลาที่ยาวนานขึ้นกว่าเดิม โดยการแสดงบทบาทสมมติหรือเล่นเกมทางภาษาต่าง ๆ ที่มีลักษณะเป็นกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ทั้ง 4 แผนการสอน เช่น กิจกรรมทายใจเพื่อน กิจกรรมเดาใจเธอ และการถามหาข้อมูลที่ขาดหายไป บางกิจกรรมนักเรียนที่เรียนอ่อนเขียนคำศัพท์ชื่อผลไม้และชื่อสัตว์ไม่ได้ จึงทำให้เสียเวลามาก ฉะนั้นสำหรับคนที่เรียนอ่อนควรอนุญาตให้เขาได้ใช้สมุดคำศัพท์เปิดดูได้ เพื่อจะได้ไม่เสียเวลา

สำหรับการพูดถามตอบกันด้วยภาษาอังกฤษนั้น ในแผนการสอนที่ 1 และ 2 คู่ของคนที่เรียนเก่งจะใช้ภาษาอังกฤษในการถามหาข้อมูลอย่างสนุกสนาน ส่วนคู่คนที่เรียนปานกลางกับคนที่เรียนอ่อนนั้น จะใช้ภาษาอังกฤษบนภาษาท้องถิ่น หรือบางคู่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรม โดยใช้วิธีเขียนลอกเอาข้อมูลจากคู่ของตนเอง ครูจึงตั้งกติกาว่าในการเรียนขั้นนี้ให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการถามตอบกันเท่านั้น ถ้าคนใดไม่ปฏิบัติตามถือว่าทำผิดต้องโดนทำโทษ โดยการตัดคะแนนการทำกิจกรรมของกลุ่มที่ตนเองสังกัดอยู่ สำหรับแผนการสอนที่ 3 ได้ทำกิจกรรม "เดาใจเธอ" นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบกันเป็นภาษาอังกฤษทุกคน แต่นักเรียนที่เรียนอ่อนจำนวน 4 คน และเรียนปานกลางจำนวน 3 คน ยังพูดติด ๆ ขัด ๆ ทำให้เกิดความอายและพูดด้วยเสียงไม่ดัง จึงทำให้ได้ข้อมูลล่าช้ากว่าคนอื่น ๆ นอกจากนั้นครูได้สังเกตเห็นนักเรียนที่เรียนเก่งมักจับคู่กับคนเรียนปานกลางที่ค่อนข้างไปทางเก่ง ส่วนคนเรียนอ่อนมักจับคู่กับคนปานกลางที่ค่อนข้างไปทางอ่อน ดังนั้นในวงจรต่อไป ควรให้นักเรียนที่เรียนเก่งได้คู่กับคนที่เรียนอ่อนบ้าง ส่วนในแผนการสอนที่ 4 เป็นกิจกรรมการเขียนประโยคลงในบัตรกิจกรรม โดยใช้ข้อมูลจากการถามหาข้อมูลที่ขาดหายไป พบว่ามีนักเรียน 4 กลุ่มได้ให้ความสนใจ

ใจต่อคนที่เรียนอ่อนเพราะหวังว่าเขาจะเขียนไม่ได้ สมาชิกในกลุ่มจึงช่วยกันอธิบายวิธีการเขียน แก่คนเรียนอ่อน ส่วนอีก 1 กลุ่ม คือกลุ่ม C หัวหน้ารับทำงานของตนเองก่อน เมื่อสมาชิกในกลุ่มถามจึงอธิบาย ถ้าไม่ถามก็ทำงานของตนเองต่อ ปลอຍให้คนเรียนปานกลางดูแลคนเรียนอ่อน

4.1.2 ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของวงจรที่ 1 ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้แยกรายละเอียดของประเด็นการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1) ด้านผลการประเมินความรอบรู้ตามจุดประสงค์การสอน

เมื่อเรียนจบแผนการสอนที่ 4 แล้วนักเรียนทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 1 เป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบจำนวน 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน ใช้เวลาทำ 25 นาที (ทดสอบนอกเวลา) เพื่อวัดความเข้าใจเกี่ยวกับการนำคำกริยา like ไปใช้ให้ถูกต้องกับรูปประธานเอกพจน์และพหูพจน์ ทั้งในประโยคบอกเล่า คำถามและปฏิเสธ และการเติมตัวอักษรของคำศัพท์ใหม่ตามรูปภาพ ดังแสดงร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์จากการทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 1 ของนักเรียนในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์ของแบบทดสอบย่อย ชุดที่ 1 ตามเกณฑ์ที่กำหนด

จุดประสงค์ของแบบทดสอบย่อย ชุดที่ 1	จำนวนข้อของ แบบทดสอบ	จำนวนนักเรียน ที่ผ่านเกณฑ์	ร้อยละของ นักเรียนที่ ผ่านเกณฑ์
1. ใช้ like/likes+N ได้อย่างถูกต้อง	4	18	90
2. ใช้ like/likes+to V ได้อย่างถูกต้อง	4	18	90
3. ใช้คำถามที่ขึ้นต้นด้วย Do และ Does ได้ถูกต้อง	4	18	90
4. ใช้รูปของกริยาได้สอดคล้องกับประธาน ที่เป็นเอกพจน์และพหูพจน์ได้	3	16	80
5. บอกความหมายและใช้คำศัพท์ใหม่ได้ถูกต้อง	5	17	85
ร้อยละของคะแนน	72.25		

จากตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบย่อย ชุดที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 72.25 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ความรอบรู้ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มแล้วพบว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และเมื่อพิจารณาร้อยละของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ร้อยละ 90 พบว่า มีจุดประสงค์ที่ 1, 2 และ 3 ที่มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ความรอบรู้คิดเป็นร้อยละ 90 ส่วนจุดประสงค์ในข้อ 4 และ 5 มีนักเรียนที่ยังไม่ผ่านเกณฑ์ 4 และ 3 คน ตามลำดับ

หลังจากทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 1 แล้ว นักเรียนได้นำคะแนนไปคิดเป็นคะแนนความก้าวหน้าเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ในวงจรที่ 1 นี้มีกลุ่มที่สามารถทำคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มได้ระดับเก่งมากจำนวน 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม A และ E ได้รับยางลบสีสวยเป็นรางวัลคนละ 1 ก้อน มี 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม B และกลุ่ม E ได้คะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มในระดับเก่ง ได้รับดินสอสายรุ้งเป็นรางวัลคนละ 1 แท่ง ส่วนกลุ่ม C ทำคะแนนของกลุ่มได้เพียง 10 คะแนน จึงไม่ได้รับรางวัล ดังแสดงในตารางที่ 28 ภาคผนวก ก

2) ด้านทักษะทางสังคม

สำหรับพฤติกรรมด้านทักษะทางสังคมของนักเรียนแต่ละกลุ่มในวงจรที่ 1 นั้น ผู้วิจัยพบว่ายังขาดวิธีการทำงานกลุ่มที่เป็นระบบ กล่าวคือ แต่ละกลุ่มยังไม่มี การแบ่งงานแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบ ทำให้ไม่ทราบบทบาทหน้าที่ของตนเองว่าต้องทำอะไรบ้าง และจะช่วยเหลือกลุ่มอย่างไร ดังนั้นการตัดสินใจต่าง ๆ จึงอยู่ที่นักเรียนที่เรียนเก่งเพียงคนเดียว นักเรียนที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อน จึงเป็นเพียงผู้ทำงานตามคำสั่งของนักเรียนที่เรียนเก่ง โดยไม่ได้รับความคิดเข้าไปช่วยแก้ปัญหาของกลุ่ม คนที่เรียนเก่งจึงเป็นผู้ที่ทำงานเพื่อกลุ่มมากที่สุด

3) ด้านการตระหนักในคุณค่าของตนเอง

จากการสังเกตนักเรียนขณะที่ทำกิจกรรมการทำงานเป็นกลุ่มแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนเก่งและเรียนปานกลาง จะมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงขึ้น กล่าวที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรม จะเห็นได้จากการยกมือเพื่อที่จะให้ครูเรียกชื่อเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ ส่วนนักเรียนเรียนอ่อนบางคนยังขาดความเชื่อมั่นในตนเองจึงไม่กล้าแสดงออก มีนักเรียนเรียนอ่อน 2 คน เริ่มกล้าแสดงออกถึงจะ

ยังไม่มั่นใจ แต่เมื่อเขาได้เริ่มต้นแล้วนับว่าเป็นสิ่งที่จะสามารถพัฒนาต่อไป หลังจากให้นักเรียนทราบผลคะแนนการทำงานแบบทดสอบย่อยชุดที่ 1 แล้ว นักเรียนแต่ละกลุ่มจะต่อนักเรียนที่เรียนอ่อนที่ทำงานคะแนนได้น้อย แต่เมื่อทุกกลุ่มคิดคะแนนความก้าวหน้าแล้ว จะพบว่าคะแนนของคนที่เรียนอ่อนและนักเรียนที่เรียนปานกลาง มีผลต่อคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มมากกว่าคะแนนของคนที่เรียนเก่ง ดังนั้นพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกต่อสมาชิกในกลุ่ม จึงเปลี่ยนไปเป็นในลักษณะที่พร้อมจะเสียสละเวลาและความคิดให้แก่การทำงานเป็นกลุ่มแบบร่วมมือกันเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

4.1.3 สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในขั้นตอนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือการเรียนรู้และแนวทางแก้ไขปัญหามองวงจรที่ 1 เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนในวงจรที่ 2 ผู้วิจัยได้สรุปปัญหาและแนวทางแก้ไขดังนี้

1. เพลง I like to sleep. ที่ใช้ในชั้นนำเข้าสู่บทเรียนเป็นเนื้อเพลงที่ยาวครูไม่ควรรีบสอนให้นักเรียนร้องเพลงได้ในชั้นนี้ เพราะทำให้เสียเวลาในการเรียนขั้นต่อ ๆ ไป

แนวทางแก้ไข ในการใช้เพลงในชั้นนำเข้าสู่บทเรียน ควรเน้นที่ทักษะการฟังและการจับใจความสำคัญของเนื้อเพลงมากกว่าการสอนให้นักเรียนร้องเพลงได้ในเวลาสั้น ๆ ควรฝึกให้นักเรียนร้องเพลงได้ในโอกาสต่อไป ซึ่งจะมีกิจกรรมที่ใช้เพลงภาษาอังกฤษในชั้นนำเข้าสู่บทเรียนอีกในวงจรที่ 3 ในแผนการสอนที่ 13

2. การเล่นเกมต่าง ๆ ส่วนมากนักเรียนที่เรียนเก่ง จะเป็นผู้เล่นเกมและมีบทบาทในการแสดงออกมากกว่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม

แนวทางแก้ไข ควรแนะนำให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มเปิดโอกาสให้สมาชิกได้ร่วมมือกันทำทุกคน รู้จักการแบ่งงาน แบ่งหน้าที่กันทำ สำหรับบางเกมที่ง่ายควรแนะนำให้นักเรียนที่เรียนอ่อนได้เป็นผู้เล่นเกม

3. รูปภาพที่ใช้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา แต่ยังไม่ค่อยน่าสนใจ

แนวทางแก้ไข ควรนำรูปภาพที่มีสีสันต่าง ๆ มาใช้ประกอบการเรียนการสอนซึ่งจะทำให้เนื้อหาที่เรียนมีความน่าสนใจมากขึ้น

4. การทำกิจกรรมการถามหาข้อมูลที่ตนเองต้องการทราบนั้น ส่วนมากนักเรียนที่เรียนเก่งและเรียนปานกลางจะเป็นผู้ทำกิจกรรม ส่วนนักเรียนที่เรียนอ่อนไม่มีโอกาสได้แสดงออก สำหรับจำนวนอาสาสมัครที่ให้เพื่อนทายใจ 5 คนนั้นมากเกินไปทำให้เสียเวลา

แนวทางแก้ไข ควรให้นักเรียนที่เรียนอ่อนได้มีโอกาสเป็นผู้ถามบ้างโดยใช้ การเรียกชื่อนักเรียนที่เรียนอ่อน และขณะที่ครูขออาสาสมัครนั้นควรกำหนดให้ นักเรียนที่เรียนเก่ง เรียนปานกลางและเรียนอ่อนมีโอกาสเป็นอาสาสมัครเท่าเทียมกัน และจำนวนอาสาสมัครนั้นให้ ีความเหมาะสมกับเวลาและความรวดเร็วในการเข้าใจเนื้อหาของนักเรียน ที่สำคัญครูต้องระมัด ระวังไม่ให้ให้นักเรียนได้เตรียมกันไว้ก่อน เพราะจะทำให้กิจกรรมไม่น่าสนใจ

5. หลังจากที่นักเรียนฟังบทสนทนาจากเทปและคำถามของครูเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 2 เทียบแล้ว นักเรียนยังไม่สามารถตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษได้

แนวทางแก้ไข ควรแนะนำนักเรียนว่าหลังจากที่ฟังเทปจบแล้ว ให้มีการอภิปราย เกี่ยวกับบทสนทนาที่ฟังภายในกลุ่มของตนเอง และปรึกษากันเกี่ยวกับคำถามและคำตอบเสียก่อน

6. การอ่านออกเสียงข้อความต่าง ๆ ครูมักเป็นผู้อ่านออกเสียงนำแล้วให้ นักเรียนอ่านตามพร้อมกันทั้งห้อง ทำให้ไม่ทราบว่านักเรียนสามารถอ่านออกเสียงเองได้หรือไม่

แนวทางแก้ไข ควรให้นักเรียนได้อ่านออกเสียงเป็นกลุ่ม, อ่านเป็นรายบุคคล อ่านพร้อมกันทั้งห้อง และอ่านเป็นรายบุคคลในกลุ่มและกลุ่มให้การช่วยเหลือกัน โดยที่ครูไม่ต้อง อ่านออกเสียงนำก่อน

7. การสอนคำศัพท์ใหม่ในวงจรที่ 1 นั้นนักเรียนสามารถพูด ฟัง และอ่านคำ ศัพท์ใหม่ได้ถูกต้อง ส่วนการเขียนนักเรียนไม่สามารถทำได้ทุกคน จะเขียนได้เฉพาะนักเรียน ที่เรียนเก่ง ส่วนนักเรียนที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อนบางคนเขียนตัวอักษรสลับที่กัน

แนวทางแก้ไข ถ้าในแผนการสอนใดที่มีคำศัพท์ใหม่ ควรมีกิจกรรมให้นักเรียนได้ ผูกสะกดคำศัพท์ โดยการสะกดตัวอักษรจากบัตรตัวอักษรที่ครูปัดไว้ หรือเล่นเกมเรียงตัวอักษร จากบัตรตัวอักษรเป็นกลุ่มตามระดับความสามารถ เก่ง ปานกลาง และอ่อน นอกจากนั้นควร แนะนำให้แต่ละกลุ่มแก้ปัญหาของสมาชิกในกลุ่มของตนเองเกี่ยวกับการจำคำศัพท์ด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามที่กลุ่มได้ปรึกษากัน

8. การทำงานในขั้นนี้ใช้ขั้นตอนการทำงานตามใบงาน โดยครูแจกใบงานให้กลุ่มละ 1 แผ่น และบัตรงานให้กลุ่มละ 4 แผ่น ซึ่งนักเรียนจะได้บัตรงานทุกคน ทำให้นักเรียนไม่มีการ ช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม เพราะมุ่งทำงานของตนเองให้เสร็จ ทำให้เสียเวลาในส่วนนี้มาก กว่า สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะทำเสร็จหมด

แนวทางแก้ไข ใบงานให้แจกกลุ่มละ 1 แผ่นเหมือนเดิม และบัตรงานยังคงแจกกลุ่มละ 4 แผ่น แต่กำหนดบัตรงานที่ให้นักเรียนทำส่งเพียง 1 แผ่น นักเรียนทุกคนในกลุ่มจะได้ช่วยและร่วมมือกันทำ

9. การอธิบายความรู้ต่าง ๆ ของนักเรียนในแต่ละกลุ่มยังมีน้อย ส่วนมากนักเรียนยังคงคิดการถามข้อสงสัยในเนื้อหาจากครูมากกว่าการถามหรือปรึกษาเพื่อนในกลุ่ม

แนวทางแก้ไข ครูควรลดบทบาทตนเองในการเป็นผู้อธิบายความรู้ให้นักเรียนพึงควรใช้การกระตุ้นให้นักเรียนได้ถาม หรือปรึกษากันเองภายในกลุ่มเสียก่อน ถ้ายังไม่เข้าใจจึงปรึกษาครู

10. งานที่นักเรียนทำส่งนั้น ส่วนมากเป็นผลงานของนักเรียนที่เรียนเก่ง หรือเรียนปานกลางเป็นผู้ทำ นักเรียนที่เรียนอ่อนมักเป็นผู้นั่งดูเพื่อนทำงานหรือให้การสนับสนุนบ้างในบางครั้ง โดยไม่ทราบว่าเพื่อนทำถูกต้องจริงหรือไม่

แนวทางแก้ไข ควรให้แต่ละกลุ่มได้แบ่งงานกันทำอย่างทั่วถึงและเห็นความรับผิดชอบที่ชัดเจนมากขึ้นกว่าเดิม ให้คำชมเชยแก่กลุ่มที่ทำงานแบบร่วมมือกันและสามารถทำงานได้ถูกต้องและเสร็จทันเวลาที่กำหนดให้

11. นักเรียนยังเข้าใจระบบการทำงานเป็นกลุ่มแบบร่วมมือกันไม่ดีพอ จึงทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมแสดงออกต่อกลุ่ม ในลักษณะที่ทำงานกลุ่มเพื่อหวังรางวัลมากกว่าการให้สมาชิกทุกคนได้มีโอกาสใช้ความสามารถของตนเองแสดงออกเพื่อให้กลุ่มประสบผลสำเร็จ

แนวทางแก้ไข ควรอธิบายลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ โดยเน้นให้นักเรียนรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเองที่ต้องปฏิบัติเมื่อเข้ากลุ่ม การแบ่งงานกันรับผิดชอบ นอกจากนั้นยังต้องเน้นถึงประโยชน์ของการร่วมมือกันทำงาน

12. นักเรียนบางคนยังไม่กล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับเพื่อน ๆ เพื่อหาข้อมูลที่ตนเองต้องการ จึงใช้ภาษาไทยหรือภาษาถิ่นถามเพื่อนเวลาที่ครูไม่เห็น บางคนบอกข้อมูลให้เพื่อนเพื่อต้องการความรวดเร็ว

แนวทางแก้ไข ควรมีการตั้งกติกาของห้องเรียนว่าในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษ นักเรียนต้องใช้ภาษาอังกฤษเท่านั้น ถ้าใครทำผิดกติกาต้องโดนทำโทษ เช่น ตัดคะแนนของบัตรกิจกรรม เป็นต้น

13. บางกิจกรรมต้องให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ชื่อผลไม้และสัตว์ต่าง ๆ ก่อน จึงให้พูดตามโต้ตอบกัน ทำให้เสียเวลาเพราะต้องรอนักเรียนที่เรียนอ่อนเขียนคำศัพท์ให้ได้ก่อน

แนวทางแก้ไข ควรแนะนำให้แต่ละกลุ่มคิดหาวิธีแก้ไขช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนเวลาที่เขามีปัญหา เช่น ให้ฝึกเขียนคำศัพท์กับเพื่อน บอกวิธีหาคำศัพท์จากพจนานุกรม บอกเทคนิควิธีจำคำศัพท์ เป็นต้น

14. บางกิจกรรมให้นักเรียนจับคู่กันเพื่อถามหาข้อมูลซึ่งกันและกัน ส่วนมากนักเรียนที่เรียนเก่งมักจับคู่กับคนที่เรียนปานกลางมากกว่านักเรียนที่เรียนอ่อน หรือบางครั้งจับคู่กับคนเดิมทุกครั้ง

แนวทางแก้ไข ควรแนะนำให้นักเรียนที่เรียนเก่งในแต่ละกลุ่มได้จับคู่กับนักเรียนที่เรียนอ่อนในการทำกิจกรรมคู่ และแนะนำให้นักเรียนได้เปลี่ยนคู่กันในแต่ละกิจกรรม

15. ในการสรุปบทเรียน ครูยังเป็นผู้มีบทบาทต่อการชี้แนะให้นักเรียนสรุปบทเรียนทุกชั่วโมง

แนวทางแก้ไข ครูควรลดบทบาทตนเองในการชี้แนะให้นักเรียนสรุปบทเรียน ควรแนะนำให้นักเรียนได้พูดสรุปบทเรียนช่วยกัน หรือให้แต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนสรุปบทเรียนที่ได้เรียนลงในกระดาษส่งครู โดยเฉพาะกรณีที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนรูปประโยค

4.2 การสะท้อนผลจากการปฏิบัติการในวงจรที่ 2

4.2.1 ผลการปฏิบัติตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้

ในวงจรที่ 2 ประกอบด้วยแผนการสอนที่ 5 ถึงแผนการสอนที่ 9 รวมจำนวน 5 แผนการสอน เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการใช้กิจกรรมการหาช่องว่างระหว่างข้อมูล และกิจกรรมการทำทนายให้นักเรียนค้นหาคำตอบ มีการฝึกใช้รูปแบบทางด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนเกี่ยวกับสัตว์ ผลไม้ สี และบุคคลที่ตนเองหรือคนอื่น ๆ ชอบ ซึ่งสามารถสรุปรายละเอียดตามกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้

1. การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น

ก่อนที่จะเสนอเนื้อหาของบทเรียน ครูได้สรุปผลการตามแบบทดสอบย่อยชุดที่ 1

และผลการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละชั่วโมงให้นักเรียนทราบแล้วมอบรางวัลหรือคำชมเชยแก่กลุ่มที่ให้ความร่วมมือกันดี เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความพยายามในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากขึ้น แล้วให้คำแนะนำสิ่งที่ควรแก้ไขแก่กลุ่มที่ยังขาดความร่วมมือในการทำงาน เพื่อให้มีความพยายามปรับปรุงพฤติกรรมของตน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม จากนั้นจึงใช้กิจกรรมที่เป็นเกมทางภาษาอังกฤษ มาทบทวนความรู้เดิม เพื่อเชื่อมโยงกับเนื้อหาใหม่ ส่วนมากจะเป็นเกมที่นักเรียนต้องร่วมมือกันทำ ผู้วิจัยพบว่าเกมที่ใช้ในวงจรที่ 2 นี้ ส่งผลให้นักเรียนได้รู้จักการวางแผนการทำงาน และการแบ่งหน้าที่กันทำงานมากขึ้น เพื่อให้งานที่ได้มีความถูกต้องและเสร็จทันเวลา สำหรับการเสนอเนื้อหาในขั้นนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาตามลักษณะการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ รวมทั้งการสอนคำศัพท์ใหม่ด้วย ดังนี้

คำศัพท์ใหม่

การสอนคำศัพท์ใหม่ในวงจรที่ 2 นี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ในการเรียนบทสนทนา ซึ่งเป็นเนื้อหาใหม่ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งมีเพียงแผนการสอนที่ 5 ที่มีคำศัพท์ใหม่ คือ television, radio, watch television และ listen to the radio สอนโดยให้เดาความหมายของคำศัพท์จากภาพที่บิดาไว้บางส่วน และใช้กิจกรรมฝึกสะกดคำ แบบตั้งตัวอักษรของคำศัพท์ออกทีละ 1 ตัวอักษร หรือใส่ตัวอักษรทีละ 1 ตัวอักษร ผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนเก่งและเรียนปานกลางสามารถจดจำตัวอักษร ออกเสียงและบอกความหมายของคำศัพท์ได้ ส่วนนักเรียนที่เรียนอ่อนสามารถออกเสียงและบอกความหมายได้แต่ยังสะกดคำไม่ถูกต้อง สืบเนื่องจากการให้นักเรียนสะกดคำ ออกเสียงและบอกความหมายของคำศัพท์ในขั้นสรุปบทเรียน โดยการสุ่มจากนักเรียนที่เรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน

การสนทนา (การฟังและการพูด)

การสอนบทสนทนาในขั้นเสนอเนื้อหาของวงจรที่ 2 นี้ เป็นการนำเสนอโดยใช้สถานการณ์สมมติเกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบของตัวเองและบุคคลอื่น ๆ ซึ่งบุคคลในสถานการณ์เป็นคาราหรือนักร้องที่นักเรียนชื่นชอบ เช่น การฟังบทสนทนาจากเทประหว่างมอสกับนูก แล้วให้แต่ละกลุ่มช่วยกันทายว่าคาราทั้งสองคนนี้ชอบสัตว์ สี และผลไม้อะไรบ้าง นอกจากนี้ยังมีการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน ตามบทสนทนาที่กำหนดให้ การค้นหาคำตอบจากข้อมูลที่ได้ไปสัมภาษณ์คาราไว้แล้ว เป็นต้น ในกิจกรรมนี้ทำให้ผู้เรียนได้รู้ถึงสิ่งที่ตนเองจะสื่อสารเพื่อหาคำตอบ

ว่า ถ้าต้องการทราบว่าผู้อื่นชอบสัตว์ สี หรือผลไม้อะไรบ้างจะใช้รูปแบบภาษาอย่างไรในการสื่อสาร และผู้วิจัยยังพบว่านักเรียนมีความกระตือรือร้นสนใจในสถานการณ์ที่สมมติขึ้น ทำให้นักเรียนมีความต้องการที่จะตอบคำถามของครูเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น สังเกตได้จากนักเรียนหลายคนได้ยกมือเพื่อจะตอบคำถามจากบทสนทนามากกว่าวงจรที่ 1

การให้นักเรียนร่วมมือกันฟังบทสนทนาเป็นกลุ่มแล้วอภิปรายกันภายในกลุ่มก่อนตอบคำถามของครู พบว่ามีนักเรียน 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม A และ B มักให้คนเรียนอ่อนหรือคนเรียนปานกลางเป็นผู้ตอบคำถามโดยใช้ข้อมูลจากผลการอภิปรายกลุ่ม ส่วนกลุ่ม C และ E คนที่เรียนปานกลางเป็นผู้ตอบคำถาม อีก 1 กลุ่ม คือ กลุ่ม D คนที่เรียนเก่งมักเป็นผู้คอยตอบคำถามเองโดยไม่เปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มตอบ ผลของการปฏิบัติเช่นนี้ทำให้นักเรียนที่เรียนปานกลางและอ่อนในกลุ่ม A และ B มีความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น ส่วนกลุ่ม D นั้นคนที่เรียนอ่อนหรือเรียนปานกลางยังคงไม่กล้าแสดงออกเพราะไม่มีโอกาส ครูจึงควรเข้าไปแนะนำคนเรียนเก่งในกลุ่ม D ให้ปรับปรุงพฤติกรรมใหม่

การอ่าน

การเสนอเนื้อหาด้านทักษะการอ่านในวงจรที่ 2 นี้ เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียง เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนสามารถอ่านคำหรือประโยค หรือข้อความได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด มีการพัฒนาการอ่านในทางที่ดีกว่าการอ่านในวงจรที่ 1 หรือไม่ โดยสังเกตจากความคล่องแคล่วในการอ่านประโยคหรือข้อความ ซึ่งให้นักเรียนอ่านบทสนทนาจากหนังสือเรียนแบบพร้อมกันทั้งห้อง เป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล โดยครูไม่อ่านออกเสียงนำก่อน ผู้วิจัยพบว่านักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้องและชัดเจน เมื่ออ่านพร้อมกันทั้งห้องและอ่านเป็นกลุ่ม สำหรับการอ่านเป็นรายบุคคลนั้นนักเรียนที่เก่งสามารถอ่านได้ถูกต้อง ชัดเจนและคล่องแคล่ว มีคนที่เรียนปานกลาง 3 คนและเรียนอ่อน 3 คน ยังอ่านออกเสียงได้ไม่คล่องแคล่ว มักหยุดอ่านเป็นช่วง ๆ และรอให้เพื่อนบอกจึงสามารถอ่านต่อไปได้จนจบ สำหรับการช่วยเหลือกันภายในกลุ่มเกี่ยวกับการอ่านนั้น พบว่าในวงจรนี้คนที่เรียนเก่งมักเป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อนในการอ่านมากที่สุด และแนะนำให้นักเรียนที่เรียนอ่อนไปฝึกฝนคำศัพท์ที่ยังอ่านไม่ได้ โดยครูจะไม่คอยได้พูดหรือให้คำแนะนำแก่นักเรียนที่เรียนอ่อนบ่อยครั้งเหมือนในวงจรที่ 1

การเขียน

การเขียนที่นำเสนอในชั้นเสนอเนื้อหาของวงจรที่ 2 นี้ มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้ฝึกใช้คำศัพท์มาเขียนประโยคในลักษณะต่าง ๆ เกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบ สัตว์ ผลไม้ และสีต่าง ๆ โดยเน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนประโยคบอกเล่า ประโยคคำถามและประโยคปฏิเสธ จากการเล่นเกม "เรียงประโยค" นักเรียนสามารถทำได้ถูกต้อง 3 กลุ่ม และทันเวลาที่กำหนด เพราะสมาชิกของทั้ง 3 กลุ่มนี้ ช่วยกันเรียงประโยคด้วยกันทุกคน คนที่เรียนอ่อนจะช่วยหีบบัตรคำให้คนเก่งและคนเรียนปานกลางเป็นผู้เรียงบัตรคำ แล้วช่วยกันตรวจสอบความถูกต้อง ส่วนอีก 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม D และ E คนเรียนเก่งและเรียนปานกลางขัดแย้งกัน เพราะคิดว่าตนเองทำถูกต้องกว่า ครูจึงบอกให้ฟังมติส่วนใหญ่ของสมาชิกในกลุ่ม ทำให้เสร็จไม่ทันเวลา นอกจากนี้ นักเรียนยังได้ฝึกทบทวนปริศนาอักษรไขว้และเติมคำในบัตรกิจกรรม "เรื่องส่วนตัวของฉัน" นักเรียนส่วนใหญ่สามารถทำได้ถูกต้องทุกคน เพราะนักเรียนที่เรียนเก่งและเรียนปานกลางสามารถช่วยครูอธิบายให้คนเรียนอ่อนเข้าใจได้มาก โดยใช้คำอธิบายที่เข้าใจกันได้ง่ายกว่า

2. การศึกษาเป็นกลุ่มย่อย

ในการศึกษาเป็นกลุ่มย่อยในวงจรที่ 2 นี้ ครูได้เน้นให้นักเรียนได้ร่วมมือกันฝึกใช้รูปแบบหรือโครงสร้างทางภาษาในหลายลักษณะ เพื่อให้นักเรียนสามารถนำภาษาไปใช้ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ในการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารหรือในชีวิตจริงต่อไป และยังเน้นการให้ความช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อน เพื่อให้เขามีความเข้าใจในการนำภาษาไปใช้และในการทำแบบทดสอบย่อย กลุ่มของตนจะได้มีความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับ ครูจึงลดบทบาทการเป็นผู้อธิบายความรู้ให้นักเรียน ใช้การกระตุ้นให้นักเรียนได้ถามหรือปรึกษากันเองภายในกลุ่ม และแนะนำนักเรียนเกี่ยวกับบทบาทของสมาชิกแต่ละคนขณะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม การวางแผนในการทำงานเพื่อให้งานเสร็จทันเวลาและถูกต้อง รวมทั้งการร่วมมือกันในการเรียน เพราะความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม หลังจากนั้นตัวแทนของแต่ละกลุ่มออกมารับบัตรต่าง ๆ ที่เตรียมไว้ให้ และช่วยกันแบ่งหน้าที่กันทำตามกิจกรรมที่กำหนดไว้ในใบงานแล้วลงมือปฏิบัติกิจกรรม จากนั้นตรวจคำตอบในบัตรเฉลย

ในการทำงานกลุ่มนั้นพบว่า กลุ่มที่สามารถทำงานได้ถูกต้อง และเสร็จทันตามกำหนดเวลาทุกแผนการสอนในวงจรที่ 2 มีเพียง 3 กลุ่ม คือ กลุ่ม A , B และ D เนื่องจาก

จากทั้งสามกลุ่มนี้มีการวางแผนในการทำงาน รู้จักการแบ่งหน้าที่กันทำ และอธิบายความรู้ให้คนเรียนอ่อนได้ช่วยเหลือสมาชิกในการทำงานมากขึ้น ส่วนกลุ่ม C และ E นั้นยังขาดการวางแผนในการทำงานและมีการเกียจงานกันรับผิดชอบ โดยเฉพาะกลุ่ม E นั้น ในวงจรที่ 1 ท้าละแนวความก้าวหน้าของกลุ่มอยู่ในระดับเก่ง แต่ในวงจรที่ 2 มีการเกียจงานกันทำ ให้คนที่เรียนเก่งรับผิดชอบงานคนเดียว จึงทำให้ผลของคะแนนของกลุ่มออกมาไม่ดี เวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละแผนการสอนนั้นใช้เวลาไม่เกินแผนการสอนละ 1 ชั่วโมง 5 นาที เพราะทุกกลุ่มส่วนมากส่งงานหรือทำกิจกรรมเสร็จทันตามเวลาที่กำหนด

พฤติกรรมของนักเรียนขณะทำงานเป็นกลุ่ม จากการสังเกตพบว่านักเรียนให้ความร่วมมือกัน มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย และให้ความสนใจต่อคนที่เรียนอ่อนในกลุ่มของตนเองมากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งเห็นได้จากการจับคู่ทำกิจกรรมหรือการอธิบายสิ่งต่าง ๆ ให้คนเรียนอ่อนอย่างเต็มใจ เพราะทุกคนตระหนักดีว่าคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มจะอยู่ในระดับยอดเยี่ยมได้ ก็ต่อเมื่อสมาชิกทุกคนให้ความร่วมมือและช่วยเหลือกันเรียนรู้ ส่งผลให้คะแนนความก้าวหน้าของแต่ละกลุ่มมากขึ้นกว่าในวงจรที่ 1 ยกเว้นกลุ่ม C ที่ได้คะแนนลดลง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่านักเรียนที่เรียนเก่ง มักมีพฤติกรรมเป็นผู้แสดงความคิดเห็นและเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่ม โดยการให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการทำหรือวิธีการหาคำตอบมากกว่าสมาชิกคนอื่น แต่มีบางกลุ่ม คือ กลุ่ม C และ D คนเรียนเก่งจะบอกเป็นคำตอบมากกว่าการแนะวิธีการทำ บางครั้งจะบอกเฉพาะเมื่อเพื่อนถามเท่านั้นถ้าเพื่อนไม่ถามก็จะนั่งสังเกตการณ์ต่าง ๆ ภายในกลุ่มของตนจนเพื่อนทำงานเสร็จ สำหรับคนที่เรียนปานกลางจะเป็นผู้ให้ความเห็นคล้อยตามสมาชิกในกลุ่ม คือ กลุ่ม A , B และ E บางกลุ่มจะให้ความเห็นขัดแย้งกับสมาชิกในกลุ่ม คือ กลุ่ม C และ D แต่เมื่อถึงแผนการสอนที่ 8 และ 9 นักเรียนที่เรียนปานกลางของทุกกลุ่ม จะเป็นผู้คอยช่วยนักเรียนที่เรียนเก่งอธิบายหรือแนะนำคนที่เรียนอ่อนมากขึ้น ส่วนนักเรียนที่เรียนอ่อนจะมีบทบาทเป็นผู้รับมากกว่าเป็นผู้ให้ แต่ถึงกระนั้นนักเรียนที่เรียนอ่อนก็ได้ให้ความช่วยเหลือกลุ่ม ในด้านการอำนวยความสะดวกเช่น ไปรับใบงานบัตรกิจกรรม นำงานไปส่งครู และเป็นตัวแทนกลุ่มออกไปทำกิจกรรมง่าย ๆ ที่หน้าชั้นเรียน เป็นต้น ดังนั้น ในวงจรที่ 2 นี้ นักเรียนเริ่มมีทักษะการทำงานกลุ่มแบบร่วมมือกันทำงาน มีการวางแผนงานแสดงความคิดเห็นและแบ่งหน้าที่กันทำงานมากขึ้น

3. การนำภาษาไปใช้ในการสื่อสาร

กิจกรรมทางภาษาที่ใช้ในวงจรที่ 2 นี้ ทั้ง 5 แผนการสอน เป็นกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป เช่น การถามหาข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมที่ชอบทำ การใช้คำถามเพื่อถามหาเจ้าของฉลากที่ตนเองหยิบได้ การเล่นเกม"ทายใจคารา" การเล่นเกมทายสมมติเป็นนักข่าวและบุคคลที่ถูกสัมภาษณ์ ในการทำกิจกรรมนักเรียนสามารถเลือกใช้รูปแบบทางภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ และมีการให้ข้อมูลย้อนกลับระหว่างผู้ที่สื่อสารกันทั้ง 5 แผนการสอน ก่อนที่จะเริ่มทำกิจกรรม ครูได้แนะนำให้สมาชิกในแต่ละกลุ่ม ทำความเข้าใจวิธีการทำกิจกรรมให้ตรงกันเสียก่อนจากนั้นจึงลงมือปฏิบัติ

พฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน ในวงจรนี้ นักเรียนมีความกล้าแสดงออกและใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมตามกติกาที่ตั้งไว้ในวงจรที่ 1 ทุกคู่ ส่วนมากนักเรียนสามารถพูดสนทนาถามตอบเป็นภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วขึ้นทั้งการพูดถามตอบเต็มรูปแบบประโยคที่เรียนหรือการตอบแบบสั้น ๆ ซึ่งแล้วแต่โอกาสที่นักเรียนจะเลือกใช้ เหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนจำนวน 2 คนที่ยังมีปัญหาในการถามตอบ เพราะขาดความมั่นใจและจดจำคำศัพท์ได้น้อย สำหรับการจับคู่ของนักเรียนในวงจรนี้ นักเรียนที่เรียนเก่งทั้ง 5 คน ได้จับคู่กับนักเรียนที่เรียนอ่อน คนเรียนปานกลางจับคู่กับคนที่เรียนปานกลางด้วยกันโดยที่ครูไม่ต้องแนะนำ เพราะทุกกลุ่มตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งในวงจรที่ 1 จะอยู่ที่การทำให้คนที่เรียนอ่อนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนให้ทันเพื่อนก่อนเป็นสิ่งสำคัญในเบื้องต้น แต่ปัญหายังคงพบบ่อย คือ คนที่เรียนอ่อนไม่สามารถเขียนคำศัพท์ได้ถูกต้อง คนเรียนเก่งบางกลุ่มจึงบอกให้คนเรียนอ่อนเปิดดูในสมุดคำศัพท์ บางคนบอกเป็นตัวอักษรของคำศัพท์ บางคนเขียนให้คนเรียนอ่อน ครูจึงต้องเข้าไปแนะนำว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ ควรบอกเป็นวิธีการหาคำตอบ นอกจากนี้ครูยังได้มีส่วนช่วยในการฝึกฝนคำศัพท์แก่คนเรียนอ่อน โดยในขณะที่เล่นเกมเกี่ยวกับคำศัพท์ ครูพยายามบอกให้คนเรียนอ่อนเป็นผู้เล่นเกมให้มากขึ้น ซึ่งในแผนการสอนที่ 8 และ 9 การนำคำศัพท์ต่าง ๆ มาใช้ของคนเรียนอ่อนสามารถทำได้รวดเร็วและทันต่อเนื้อหาที่เรียนมากขึ้น

4.2.2 ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนของวงจรที่ 2 ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้แยก
รายละเอียดของประเด็นการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1) ด้านผลการประเมินความรอบรู้ตามจุดประสงค์การสอน

เมื่อเรียนจบแผนการสอนที่ 9 แล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 2 เป็น
แบบทดสอบแบบอัตนัย จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน ใช้เวลาทำ 30 นาที (ทดสอบนอกเวลา) เพื่อ
วัดความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์บอกเล่า ปฏิเสธและคำถาม เกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองและบุคคล
อื่นชอบหรือไม่ชอบ ดังแสดงร้อยละของนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์ตามเกณฑ์ที่กำหนด จากการทำ
แบบทดสอบย่อยชุดที่ 2 ของนักเรียน ดังแสดงในตารางที่ 14 ดังนี้

ตารางที่ 14 ร้อยละของนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์ตามเกณฑ์ที่กำหนด

จุดประสงค์ของแบบทดสอบย่อย ชุดที่ 2	จำนวนข้อของ แบบทดสอบ	จำนวนนักเรียน ที่ผ่านเกณฑ์	ร้อยละของ นักเรียนที่ ผ่านเกณฑ์
1. ใช้ประโยชน์คำถามที่ถามเกี่ยวกับ ความชอบของบุคคลได้ถูกต้อง	5	18	90
2. เรียงประโยชน์จากคำที่กำหนดให้ ได้ถูกต้อง	5	19	95
3. เขียนอธิบายสิ่งที่บุคคลชอบและ ไม่ชอบได้ถูกต้อง	5	18	90
4. ตอบคำถามที่เป็นข้อมูลส่วนตัว เกี่ยว กับความรู้สึกรักชอบหรือไม่ชอบได้ถูกต้อง	5	19	95
ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย	74.50		

จากตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยของคะแนนแบบทดสอบย่อยชุดที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 74.50 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ความรู้ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มแล้ว สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดและเมื่อพิจารณานักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ความรู้ ในทุกจุดประสงค์คิดเป็นร้อยละ 90, 95, 90 และ 95 เรียงตามลำดับจากจุดประสงค์ที่ 1, 2, 3 และ 4

หลังจากทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 2 แล้วนักเรียนได้นำคะแนนจากการทดสอบย่อยไปคิดเป็นคะแนนความก้าวหน้าเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ในวงจรที่ 2 มีกลุ่มที่สามารถทำคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มได้ระดับเก่งมาก 3 กลุ่ม คือ กลุ่ม A, B และ C ได้รับยางลบสีรุ้งเป็นรางวัลคนละ 1 อัน มี 2 กลุ่มที่ได้คะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มได้ระดับเก่ง คือ กลุ่ม D และ E ได้รับดินสอสีรุ้งเป็นรางวัลคนละ 1 แท่ง ดังแสดงในตารางที่ 29 ภาคผนวก ค

2) ด้านทักษะทางสังคม

จากการสังเกตของผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยพบว่า ในวงจรที่ 2 นี้ มีนักเรียนจำนวน 3 กลุ่ม ที่ร่วมมือกันทำงานกลุ่มได้เป็นระบบที่ดีขึ้น คือ มีการปรึกษาและวางแผนในการทำงาน รู้จักแบ่งหน้าที่กันทำงาน แสดงความคิดเห็นและรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม ส่วนอีก 2 กลุ่มนั้น ก็มีการวางแผนการทำงาน แต่นักเรียนที่เรียนอ่อนไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร เพราะสิ่งแวดล้อมภายนอกมีอิทธิพลต่อการทำงานภายในกลุ่ม เนื่องจากเป็นช่วงแข่งขันกีฬากลุ่มโรงเรียน ทำให้ให้นักเรียนที่เรียนในกลุ่ม D และ E ซึ่งเป็นนักกีฬาของโรงเรียนไม่ค่อยสนใจทำงานช่วยกลุ่มในแผนการสอนที่ 6 และ 7

3) ด้านการตระหนักรู้ในคุณค่าของตนเอง

จากการสัมภาษณ์ของนักเรียนที่เรียนเก่ง จำนวน 3 คน นักเรียนที่เรียนปานกลางจำนวน 3 คน และนักเรียนที่เรียนอ่อน จำนวน 3 คน จากแต่ละกลุ่มเกี่ยวกับการตระหนักรู้ในคุณค่าของตนเอง ที่ได้ทุ่มเทความสามารถทางการเรียน เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จพบว่า นักเรียนที่เรียนเก่ง เรียนปานกลาง และเรียนอ่อน คิดว่าการที่กลุ่มของตนเองได้คะแนนของกลุ่มในระดับดีขึ้นไปนั้น เป็นเพราะสมาชิกทุกคนให้ความร่วมมือในการทำงานดี โดยมีการวางแผนการทำงานตามขั้นตอนในใบงาน และแบ่งงานให้กันทำตามความ

สามารถ นอกจากนั้นนักเรียนคิดว่าตนเองได้มีส่วนช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จ เพราะคะแนนความก้าวหน้าของตนเองมีผลต่อคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่ม ฉะนั้นตนเองจะต้องพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของตนเองทั้งการฟังจากครูและการถามเพื่อน เพื่อให้ได้คะแนนทดสอบย่อยมากขึ้นไปเรื่อย ๆ ส่วนการช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อน นักเรียนที่เรียนเก่งและเรียนปานกลางได้ช่วยเหลือ โดยการอธิบายเนื้อหาและวิธีการทำ บางครั้งยังให้คำแนะนำในการทำให้คนเรียนอ่อนได้ฝึกฝนตนเอง เช่น การคัดตัวอักษร ท่องจำคำศัพท์ หรือค้นคว้าหาคำศัพท์มาก่อนล่วงหน้า เมื่อสัมภาษณ์นักเรียนที่เรียนอ่อนเกี่ยวกับความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนหลังจากที่เพื่อนช่วยอธิบายให้ฟังพบว่า นักเรียนมีความเข้าใจได้ดีกว่าการให้ครูอธิบาย

4.2.3 สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในขั้นตอนการสอน ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือการเรียนรู้และแนวทางแก้ไขปัญหามองวงจรที่ 1 เพื่อนำไปสู่การปรับปรุง กิจกรรมการเรียนการสอนในวงจรที่ 2 ผู้วิจัยได้สรุปปัญหาและแนวทางแก้ไข ดังนี้

1. นักเรียนส่วนใหญ่ทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 2 ได้ไม่น่าพอใจ เพราะเป็นแบบทดสอบที่เน้นการเขียนตอบเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนยังไม่ค่อยคุ้นเคย จึงเขียนประโยคโดยใช้คำสลับที่กัน ทำให้เป็นประโยคที่ไม่ถูกต้อง

แนวทางแก้ไข ครูผู้สอนควรให้การบ้านหรือแบบฝึกหัดแก่นักเรียน เพื่อนำไปฝึกที่บ้านแล้วนำมาส่งให้ครูตรวจ และให้คำแนะนำแก้ไขในกรณีที่ทำผิด นักเรียนจะได้ทราบว่าตนเองมีข้อบกพร่องอย่างไรบ้าง เพื่อจะได้แก้ไขให้ถูกต้องก่อนทำแบบทดสอบย่อยชุดต่อไป นอกจากนี้ก่อนที่จะให้นักเรียนทำแบบทดสอบย่อย ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทบทวนหรืออธิบายความรู้ต่าง ๆ เป็นกลุ่ม เพราะอาจจะมีสมาชิกบางคนในกลุ่มยังมีปัญหาอยู่ หรือเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถามปัญหาที่ยังไม่เข้าใจกับครูเสียก่อน

2. นักเรียนที่เรียนเก่งในบางกลุ่มมักจะบอกคำตอบแก่นักเรียนที่เรียนอ่อน โดยไม่ได้ให้คำแนะนำวิธีการให้ได้มาซึ่งคำตอบ

แนวทางแก้ไข ครูควรแนะนำให้นักเรียนที่เรียนเก่งในบางกลุ่มเป็นผู้แนะวิธีการให้ได้มาซึ่งคำตอบ ตามความเข้าใจของตนเองแก่คนที่เรียนอ่อนมากกว่าการบอกคำตอบ ถึงแม้ว่าจะเสียเวลาในการอธิบายแต่เป็นการคุ้มค่ากับเวลาที่สูญเสียไป เพราะคนเรียนอ่อนจะได้เข้าใจและสามารถหาคำตอบได้เองโดยไม่ต้องขอคำอธิบายซ้ำอีก

3. ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มนั้น บางกลุ่มสามารถแก้ไขปัญหได้ด้วยตนเอง หรือบางครั้งขอคำแนะนำจากครู แต่มีบางกลุ่มที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหได้ในช่วงแผนการสอนที่ 6 และ 7 ทั้งที่ก่อนหน้านี้กลุ่มไม่ค่อยมีปัญหาภายในกลุ่ม

แนวทางแก้ไข ครูควรแนะนำให้กลุ่มที่ยังมีปัญหาภายในกลุ่มได้รู้จักวิเคราะห์ปัญหา และวิธีแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น จากนั้นครูต้องคอยสังเกตพฤติกรรมของกลุ่มว่าสามารถแก้ปัญหได้ตามที่วิเคราะห์ไว้หรือไม่ ส่วนกลุ่มที่ได้เคยแก้ปัญหภายในกลุ่มได้เอง ครูก็ควรสังเกตพฤติกรรมของกลุ่มว่าสามารถทำให้กลุ่มมีความก้าวหน้าได้มากน้อยเพียงใด

4.3 การสะท้อนผลจากการปฏิบัติการในวงจรที่ 3

4.3.1 ผลการปฏิบัติการรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้

ในวงจรที่ 3 เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นหลักการการถ่ายโอนของข้อมูล และการพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน เกี่ยวกับความต้องการและไม่ต้องการอาหารหรือเครื่องดื่มทั้งของตนเองและบุคคลอื่น ซึ่งสามารถสรุปรายละเอียดความกระบวนกรการเรียนการสอน ดังนี้

1. การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น

การให้นักเรียนได้ฝึกฝนคำศัพท์ด้วย เกมทางภาษาหรือเพลงภาษาอังกฤษก่อนที่จะนำเสนอเนื้อหาใหม่นั้น ช่วยให้นักเรียนกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรม และมีโอกาสที่จะอธิบายเทคนิคการจำคำศัพท์ระหว่างสมาชิกภายในกลุ่มมากขึ้น ผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนอ่อนมีความพยายามในการฝึกฝนคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น เพื่อจะได้นำมาใช้ในการเล่นเกมและทำกิจกรรมอื่น ๆ ร่วมกับสมาชิกในกลุ่ม ในวงจรที่ 3 นี้ นักเรียนที่เรียนเก่งจะลดบทบาทการเป็นผู้ทำกิจกรรม โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนที่เรียนปานกลางและอ่อนเป็นผู้ทำกิจกรรมมากกว่าในวงจรที่ 1 และ 2 ส่วนตนเองคอยเป็นผู้ดูแลแนะนำวิธีการเล่นที่ถูกต้อง จากนั้นจึงนำเสนอเนื้อหาใหม่ต่อทั้งชั้นโดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ที่มีทั้งการสอนคำศัพท์ใหม่ การสอนบทสนทนา การสอนการอ่าน และการสอนการเขียน โดยในการนำเสนอจะนำเสนอแบบบูรณาการทักษะทั้ง 4 นี้เข้าด้วยกัน แต่เพื่อให้การปรับปรุงแก้ไขมีความชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

คำศัพท์ใหม่

ในวงจรที่ 3 มีแผนการสอนที่ได้สอนคำศัพท์ใหม่จำนวน 2 แผนการสอน คือ แผนการสอนที่ 10 และ 11 ในแผนการสอนที่ 10 ให้นักเรียนเดาความหมาย และออกเสียงคำศัพท์ใหม่ หลังจากที่ทำทบทวนบทสนทนาที่เคยเรียนมาแล้วโดยการฟังบทสนทนาจากเทป ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนรู้จักความหมายของคำศัพท์ได้ด้วยการเดาของตนเอง ซึ่งช่วยให้นักเรียนจดจำความหมายคำศัพท์ได้ดี และสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์ได้ถูกต้องและเหมาะสม สำหรับในแผนการสอนที่ 11 ได้ใช้เกมจับคู่บัตรภาพกับบัตรคำของคำศัพท์ใหม่จำนวน 9 คำ เน้นที่การจดจำความหมายของคำศัพท์และการออกเสียงถูกต้องเป็นกลุ่ม ช่วยให้นักเรียนได้ร่วมมือกันฝึกฝนสมาชิกภายในกลุ่มให้ปฏิบัติกิจกรรมได้ทุกคน ส่งผลให้นักเรียนที่เรียนอ่อนตั้งใจฝึกฝนตนเอง ทั้งในชั่วโมงและนอกเวลาเรียน นักเรียนที่เรียนเก่งและปานกลาง ได้จดจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้นเพราะการอธิบายหรือแนะนำคนอื่นให้เข้าใจและทำได้ในสิ่งที่ตนเองทำได้อยู่แล้ว เป็นการเพิ่มความชำนาญของบุคคลนั้นให้มากยิ่งขึ้น ตัวอย่างในการพัฒนาตนเองของนักเรียนที่เรียนอ่อน เกี่ยวกับคำศัพท์ คือ นักเรียนที่เรียนเก่งในกลุ่ม A, B, C และ D ให้เปิดโอกาสให้นักเรียนที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อนได้แสดงออกทั้งการเล่น เกม หรือการตอบคำถามที่สมาชิกในกลุ่มช่วยกันคิด แล้วให้นักเรียนที่เรียนอ่อนเป็นผู้ตอบคำถาม ซึ่งสร้างความมั่นใจในการกล้าแสดงออก ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารหาข้อมูลมากยิ่งขึ้น

การสนทนา (การฟังและการพูด)

การสอนบทสนทนาภาษาอังกฤษที่เน้นการฟังและการพูดในชั้นเสนอเนื้อหาวงจรที่ 3 นี้ จะใช้สื่อที่เป็นทั้งรูปธรรม เป็นการนำสถานการณ์สมมติจากการฟัง แล้วมุ่งให้เกิดพฤติกรรม การสื่อสารถามตอบเกี่ยวกับสถานการณ์นั้น ซึ่งมีอยู่ทั้ง 4 แผนการสอน ุดยาให้นักเรียนฟังบทสนทนาจากเทปแล้วตอบคำถาม ซึ่งนักเรียนได้ตอบคำถามทั้งแบบตอบพร้อมกันทุกคนและตอบเป็นรายบุคคล บางแผนการสอนให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติจากบทสนทนาที่ได้ฟังจากเทปหรือจากบทสนทนาที่ครูเตรียมไว้ให้ นักเรียนทำกิจกรรมนี้ได้ในระดับนำพอใจและให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมทุกคน จากการสังเกตพบว่า นักเรียนที่ได้เป็นตัวแทนของกลุ่มออกมาแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน มักเป็นนักเรียนที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อน จะไม่เห็นนักเรียนที่

เรียนเก่งยกมือเพื่อตอบคำถาม แต่จะเห็นพฤติกรรมการเล่นให้เด็กเรียนที่เรียนปานกลางหรือเรียนอ่อนยกมือเพื่อตอบคำถาม ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่าคนที่เรียนเก่งเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มมากขึ้น ดังนั้น ผลที่เกิดขึ้นที่เห็นได้ชัดในวงจรมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาและความกล้าแสดงออกของนักเรียนที่เรียนอ่อน

การอ่าน

การอ่านในชั้นเสนอเนื้อหาของวงจรที่ 3 ส่วนใหญ่เป็นการอ่านออกเสียงคำศัพท์ใหม่ เนื่องจากกิจกรรมที่ใช้ในการสอนคำศัพท์ใหม่ เป็นกิจกรรมที่สร้างความสนใจของนักเรียนได้ดีโดยการใช้สื่อที่เป็นรูปธรรมและกึ่งรูปธรรม แล้วให้มีการเล่นเกมประกอบด้วย จึงทำให้การอ่านคำศัพท์ใหม่ได้ผลเป็นที่น่าพอใจ เพราะนักเรียนที่เรียนอ่อนของแต่ละกลุ่มสามารถอ่านและบอกความหมายได้ทุกคน ทำให้การอ่านจับใจความของข้อความในบทเรียนมีความเข้าใจ และตอบคำถามของครูได้ถูกต้อง สำหรับในแผนการสอนที่ 10 ในชั้นนี้ มีกิจกรรมเล่นเกมปริศนา "What is it?" ให้นักเรียนอาสาสมัครของแต่ละกลุ่มออกมาอ่านใบปริศนาให้เพื่อนทั้งชั้นทายปริศนา พบว่ามีนักเรียนที่เรียนอ่อน 3 คน เรียนปานกลาง 2 คน ได้อาสาออกมาเป็นผู้อ่านใบปริศนา 5 ข้อ ส่วนนักเรียนที่เรียนเก่งของแต่ละกลุ่มจะคอยเป็นผู้ทายปริศนา

การเขียน

งานที่ให้นักเรียนได้ฝึกการเขียนในชั้นเสนอเนื้อหาในวงจรที่ 3 มีอยู่ 2 กิจกรรม คือ การให้นักเรียนเขียนบทสนทนาร่วมกันเป็นกลุ่ม แล้วส่งตัวแทนของกลุ่มแสดงบทบาทสมมติตามบทสนทนาที่เขียนขึ้น พบว่านักเรียนที่เป็นตัวแทนกลุ่มของทุกกลุ่ม จะเป็นนักเรียนที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อน ส่วนนักเรียนที่เรียนเก่งจะคอยพยักหน้าหรือส่ายหน้าให้ตัวแทนของกลุ่มตนเองขณะแสดงบทบาทสมมติ สำหรับอีก 1 กิจกรรมคือ การฝากเพื่อนชื่อของ เพื่อนจะต้องเขียนบันทึกสิ่งของที่ฝากชื่อด้วย ผู้วิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนอ่อนส่วนใหญ่ จะเป็นผู้พูดฝากชื่อด้วยความกระตือรือร้นที่จะให้คนเรียนเก่งบันทึกสิ่งของที่ตนฝากชื่อ คนที่เรียนเก่งจะเป็นผู้เขียนบันทึกบนกระดานดำ ผลงานที่ออกมาปรากฏว่านักเรียนสามารถพูดและเขียนบันทึกได้ดี เพราะถ้าหากมีการเขียนผิด สมาชิกที่เหลือในกลุ่มจะคอยตรวจและบอกแก้ไขให้ถูกต้อง

2. การศึกษาเป็นกลุ่มย่อย

ครูได้พูดถึงความสำเร็จของนักเรียนในกลุ่ม A และ B จากการทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 2 ได้คะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มอยู่ในระดับเก่งมาก ซึ่งมีการช่วยเหลือกันในการอธิบายความรู้ให้คนที่เรียนอ่อนในกลุ่มได้เข้าใจ เพื่อให้เขาสามารถร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนได้ดี ส่งผลให้เขามีความตั้งใจในการฝึกฝนตนเองเพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จแล้ว ครูได้เน้นให้สมาชิกในกลุ่มต่างๆ ที่ยังทำคะแนนการทดสอบย่อยได้ไม่น่าพอใจ ให้พยายามปรับปรุงพฤติกรรมการรับผิดชอบตนเองในการฝึกฝนด้านความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษจากเพื่อนที่เรียนเก่ง และสมาชิกที่เรียนเก่งจะต้องเปิดใจให้กว้าง และเต็มใจในการช่วยเหลือคนที่ไม่เข้าใจเนื้อหา ผู้วิจัยพบว่า หลังจากที่ครูได้อธิบายขั้นตอนในการทำงานเสร็จแล้วนักเรียนในแต่ละกลุ่มจะแบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบอย่างทั่วถึง การฝึกฝนกิจกรรมต่าง ๆ เป็นไปด้วยดี มีบรรยากาศในการร่วมมือกันทำงานเนื่องจากความรู้ในกิจกรรมที่ให้ฝึก จะเป็นการให้นักเรียนได้แสดงออกเกี่ยวกับการใช้ภาษา ในลักษณะส่งตัวแทนกลุ่มออกไปทำกิจกรรมหน้าชั้น คนที่เรียนปานกลางและเรียนอ่อน จะได้เป็นผู้แสดงออกทุกครั้ง จะไม่มีนักเรียนที่เรียนเก่งไปแสดงออก เมื่อสอบถามถึงเหตุผลพบว่า ต้องการให้คนที่เรียนปานกลางและอ่อนมีโอกาแสดงออกในการใช้ภาษาให้มาก ๆ และในการศึกษาเป็นกลุ่มย่อยในวงจรที่ 3 นี้ มีความรู้ทางภาษาด้านกฎเกณฑ์ทางภาษาให้นักเรียนได้ทำแบบฝึกหัดด้วย พบว่าในกลุ่ม B และ D มีนักเรียนที่เรียนอ่อนสามารถทำงานเสร็จก่อนคนอื่น ส่วนกลุ่ม C คนที่เรียนปานกลางทำงานเสร็จก่อน จึงได้เป็นผู้ตรวจงานให้สมาชิกคนอื่น สำหรับกลุ่มที่คนเรียนเก่งทำงานเสร็จก่อนคือกลุ่ม A เพราะต้องคอยให้คำแนะนำแก่สมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม จึงทำให้งานเสร็จช้า ดังนั้น ในการทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 3 คะแนนความก้าวหน้าของกลุ่ม A , B และ D จึงได้เป็นกลุ่มระดับยอดเยี่ยม ส่วนกลุ่ม C ได้เป็นกลุ่มระดับเก่งมาก และกลุ่ม E ได้เป็นกลุ่มระดับเก่งเพราะสมาชิกในกลุ่ม 2 คน คือ คนเรียนปานกลางและคนเรียนอ่อน ยังไม่ให้ความร่วมมือต่อกลุ่มเท่าที่ควร

3. การนำภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมที่ใช้เพื่อการสื่อสารในวงจรที่ 3 นี้ เป็นกิจกรรมที่ใช้หลักการถ่ายโอนข้อมูล ในลักษณะที่มีการรับข้อมูลจากบุคคลอื่นแล้วนำไปถ่ายทอด ทั้งโดยการพูดและการเขียน และเป็นกิจกรรมที่ใช้หลักการฟังพาดำข้อข้อมูลซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดการสื่อสารได้และหลักการ

หาช่องว่างระหว่างข้อมูล อย่างเช่นในกิจกรรมการเดาใจเพื่อน ซึ่งต้องใช้ข้อมูลจากทั้งสองฝ่าย แลกเปลี่ยนกันเพื่อให้ได้ข้อมูล ตามที่สถานการณ์สมมติกำหนดไว้ให้ปฏิบัติ ในขณะที่ทำกิจกรรมจะมีการใช้การตรวจสอบว่าการรับการถ่ายทอดข้อมูลนั้น ๆ ถูกต้องหรือไม่ ทั้งจากครูหรือนักเรียนก็ได้ แต่ต้องเป็นการตรวจแก้ในกรณีที่ตีความหมายในการสื่อสารเท่านั้น ไม่ใช้การตรวจแก้ไวยากรณ์ ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนได้ให้ความร่วมมือในที่จะใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี ทั้งคนเรียนเก่ง ปานกลางและอ่อน นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะพูดภาษาอังกฤษอย่างสนุกสนาน ซึ่งเห็นได้จากการแย่งกันพูดเพื่อให้เพื่อนบันทึกสิ่งของที่ตนฝากซื้อ และพูดเพื่อบอสิ่งของให้เพื่อน บรรยายภาคนในห้องเรียนจึงดูวุ่นวาย เพราะนักเรียนต่างต้องการแสดงออกถึงความสามารถของตนเองให้เพื่อนยอมรับ และยังพบว่านักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วขึ้น ไม่พูดติด ๆ ขัด ๆ ทำให้ใช้เวลาในการทำกิจกรรมไม่มากเหมือนในวงจรที่ผ่านมา แต่ยังเหลือนักเรียนที่เรียนอ่อนในกลุ่ม E คือ เด็กชายรังสิต ที่ยังพูดติด ๆ ขัด ๆ อยู่บ้าง เมื่อสังเกตดูแล้วพบว่าเขาเป็นคนที่พูดติด ๆ ขัด ๆ อยู่เป็นประจำอยู่แล้ว ถึงแม้จะให้พูดภาษาไทยก็ตาม นอกจากนี้ยังมีความอายและกลัวเพื่อนหัวเราะเยาะเวลาที่เขาพูดผิด

4.3.2 ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของวงจรที่ 3 ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้แยกรายละเอียดของประเด็นการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1) ด้านผลการประเมินความรู้ตามจุดประสงค์การสอน

เมื่อเรียนจบแผนการสอนที่ 13 แล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 3 เป็นแบบทดสอบย่อยแบบอัตนัย จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน ใช้เวลาทำ 30 นาที (ทดสอบนอกเวลา) เพื่อวัดความเข้าใจเกี่ยวกับการนำคำกริยา want ไปใช้ให้ถูกต้องกับรูปประธานเอกพจน์และพหูพจน์ ทั้งในประโยคบอกเล่า คำถามและปฏิเสธ , การใช้ a , an และ some นำหน้าคำนาม , การแยกประเภทของคำนามที่นับได้และคำนามที่ไม่นับจำนวน และการใช้ประโยค Here is/are some... , Here is a/an ... ดังแสดงร้อยละของนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์ตามเกณฑ์ที่กำหนด จากการทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 3 ของนักเรียน ดังแสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ร้อยละของนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์ของแบบทดสอบย่อยชุดที่ 3 ตามเกณฑ์ที่กำหนด

จุดประสงค์ของแบบทดสอบย่อย ชุดที่ 3	จำนวนข้อ ของ แบบทดสอบ	จำนวนนักเรียน ที่ผ่านเกณฑ์	ร้อยละของ นักเรียนที่ ผ่านเกณฑ์
1. ใช้ want/wants ให้สอดคล้องกับ ประธานที่เป็นเอกพจน์และพหูพจน์ได้	5	20	100
2. ใช้ a, an และ some หน้าคำนาม ได้ถูกต้อง	5	19	95
3. แยกประเภทของคำนามที่นับได้และ คำนามที่ไม่นับจำนวนได้ถูกต้อง	5	19	95
4. ใช้ประโยค Here are some. Here is some. และ Here is a/an.... ได้ถูกต้อง	5	19	95
ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย	86		

จากตารางที่ 15 คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบย่อย ชุดที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 86 ซึ่งเมื่อเทียบกับเกณฑ์ความรู้ที่กำหนดร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มแล้วสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด เมื่อพิจารณานักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ความรู้ พบว่า นักเรียนทุกคนผ่านเกณฑ์ความรู้ในทุกจุดประสงค์ เรียงตามจุดประสงค์ที่ 1, 2, 3 และ 4 คิดเป็นร้อยละ 100, 95, 95 และ 95 ตามลำดับ

หลังจากทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 3 แล้วนักเรียนได้นำคะแนนไปคิดเป็นคะแนนความก้าวหน้าของตนเองและของกลุ่ม ในวงจรที่ 4 มีกลุ่มที่สามารถทำคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มในระดับยอดเยี่ยม 3 กลุ่ม คือ กลุ่ม A , B และ D ส่วนกลุ่ม C ได้เป็นกลุ่มระดับเก่งมาก และ

กลุ่ม E ได้เป็นกลุ่มระดับเก่งสำหรับกลุ่มที่ได้ระดับยอดเยี่ยมได้รับเกียรติบัตร และคำชมเชยเป็นรางวัล กลุ่มที่ได้ระดับเก่งมากและระดับเก่ง ได้รับยางลบสีรุ้งและดินสอสายรุ้งเป็นรางวัลตามลำดับ และได้รับความแนะนำให้พัฒนาปรับปรุงพฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่ม เพื่อทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จเหมือนกลุ่มอื่น ๆ ดังแสดงในตารางที่ 30 ภาคผนวก ก

2) ด้านทักษะทางสังคม

ในวงจรปฏิบัติการวิจัยที่ 3 นี้ ครูผู้ร่วมวิจัยได้สังเกตนักเรียนทั้ง 5 กลุ่ม ขณะเรียนอยู่ในแผนการที่ 13 พบว่า นักเรียนในกลุ่ม A , B , C และ D มีการปรึกษาและวางแผนกับกลุ่มในการดำเนินการกิจกรรมต่าง ๆ โดยให้ความร่วมมือในการพูดแสดงความคิดเห็นทั้งแบบคล้อยตามกันและขัดแย้งกัน จนในที่สุดสามารถหาข้อสรุปของกลุ่มได้ ส่วนกลุ่ม E นั้น สมาชิกแต่ละคนไม่มีการวางแผนงานของกลุ่ม การแบ่งงานนั้นจะแบ่งตามความสมัครใจของแต่ละคน แต่ก็ยังให้ความร่วมมือต่อกันเพื่อการดำเนินการกิจกรรมต่างๆ เป็นไปด้วยดี การแสดงออกถึงพฤติกรรมความเป็นผู้นำนั้น นักเรียนทุกกลุ่มมีความพยายามตั้งใจฟังครูอธิบาย เพื่อต้องการให้ตนเองเข้าใจแล้วจะได้พูดแสดงความคิดเห็นให้สมาชิกในกลุ่มยอมรับชมเชยที่วางแผนงาน โดยเฉพาะกับนักเรียนที่เรียนเก่งและนักเรียนที่เรียนปานกลาง ส่วนนักเรียนที่เรียนอ่อนยังเป็นผู้ตามของกลุ่ม การช่วยเหลือกันของสมาชิกนั้นทุกกลุ่มให้การช่วยเหลือ แนะนำวิธีการทำงาน หรือ คำศัพท์แก่สมาชิกกลุ่มเดียวกันเป็นอย่างดี ส่วนการแสดงออกถึงพฤติกรรมการเป็นผู้ฟังนั้น ยังคงเป็นบทบาทของนักเรียนที่เรียนอ่อน ส่วนการเสนอความคิดเห็น คนเรียนเก่งและคนเรียนปานกลางมีบทบาทที่แสดงออกได้ดี ทั้งคล้อยตามหรือขัดแย้งกัน เพื่อให้ได้ข้อสรุป

นอกจากนั้น ในการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนขณะที่ช่วยกันทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นงานของกลุ่มนั้น ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนแต่ละคนในกลุ่มที่เรียนปานกลางและอ่อนต่างต้องการให้กลุ่มมอบหมายงานให้ตนเองได้ทำ เพราะถ้าหากทำงานเสร็จและถูกต้อง จะได้รับคำชมเชยจากครูและเพื่อน ๆ ในกลุ่ม ส่วนนักเรียนที่เรียนเก่งในกลุ่ม A,B,C และ D นั้น ทุกคนต่างเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้เป็นผู้รับผิดชอบงานมากขึ้น โดยตนเองเป็นผู้ตรวจและแก้ไขงานที่จะส่งครู เมื่อสอบถามได้คำตอบว่าต้องการให้คนปานกลาง และคนที่เรียนอ่อนได้มีโอกาสรับคำชมเชยจากครูบ้าง เพื่อเขาจะได้มีกำลังใจในการปฏิบัติในทางที่ดีต่อกลุ่มต่อไปอีก สำหรับนัก

เรียนที่เรียนเก่งในกลุ่ม E นั้น ยังไม่มอบหมายงานให้สมาชิกในกลุ่มมากนัก ทำให้งานของกลุ่มที่ออกมาเสร็จทีหลังเพื่อนทุกครั้ง ในแผนการสอนที่ 10 และ 11 นักเรียนที่เรียนอ่อนจึงไม่ค่อยให้ความร่วมมือต่อกลุ่ม เพราะกลุ่มไม่เปิดโอกาสให้เขาได้แสดงออก ครูจึงให้กลุ่ม E วิเคราะห์ปัญหาและแก้ไขปัญหากลุ่ม ในแผนการสอนที่ 12 และ 13 ผู้วิจัยพบว่านักเรียนในกลุ่ม E ได้เปลี่ยนบทบาทการแบ่งหน้าที่กันโดยไม่เกี่ยงงานกันอีก เมื่อสอบถามพบว่ากลุ่ม E ได้ศึกษาการปฏิบัติงานของกลุ่ม A แล้วนำมาปรับให้เหมาะสมกับบรรยากาศภายในกลุ่มของตนเอง

3) ด้านการตระหนักในคุณค่าของตนเอง

หลังจากการทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 3 เสร็จแล้ว นักเรียนในแต่ละกลุ่มต่างต้องการทราบผลการตรวจแบบทดสอบจากครู และมุ่งถามถึงคะแนนของนักเรียนที่เรียนอ่อนในกลุ่มมากกว่าคะแนนของตนเอง เมื่อทราบผลคะแนนการทดสอบย่อย แล้วนำไปคิดคะแนนความก้าวหน้า แล้วพบว่ามียุทธศาสตร์ A, B และ D ที่ได้เป็นกลุ่มระดับยอดเยี่ยม กลุ่ม C ได้เป็นกลุ่มระดับเก่งมากและกลุ่ม E ได้เป็นกลุ่มระดับเก่ง นักเรียนทุกคนในกลุ่ม A, B และ D ต่างดีใจและชมเชยสมาชิกที่ทำคะแนนความก้าวหน้าในกลุ่มได้มาก เมื่อครูได้มอบรางวัลให้นักเรียนเป็นเกียรติบัตรสำหรับกลุ่มยอดเยี่ยม (แสดงไว้ในภาคผนวก ค) โดยไม่มีรางวัลที่เป็นสิ่งของอื่น ๆ อีกพบว่า นักเรียนทุกคนต่างก็พอใจที่กลุ่มของตนได้เป็นกลุ่มยอดเยี่ยมมากกว่าการได้รางวัล ที่เป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น

4.3.3 สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในขั้นตอนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้และแนวทางแก้ไขปัญหาวางจริงที่ 3 เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนในวงจรที่ 4 ผู้วิจัยได้สรุปปัญหาและแนวทางแก้ไข ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนเก่งในบางกลุ่ม ได้ลดบทบาทหน้าที่รับผิดชอบของตนเองลงมากเกินไป จนทำให้การแสดงออกในชั้นเรียนของนักเรียนที่เรียนเก่งลดน้อยลงมาก

แนวทางแก้ไข ครูควรให้คำแนะนำสำหรับนักเรียนที่เรียนเก่งเกี่ยวกับการแบ่งงานกันรับผิดชอบตามระดับความสามารถของบุคคลในกลุ่ม โดยประเมินความสามารถของบุคคลให้เหมาะสมกับงานที่จะทำ

2. นักเรียนในกลุ่ม E ยังมีปัญหาเกี่ยวกับการวางแผนและการแบ่งงานกันทำ ทำให้ผลการทำงานที่ออกมายังไม่น่าพอใจเท่าที่ควร

แนวทางแก้ไข ให้นักเรียนในกลุ่ม E ได้วิเคราะห์ปัญหาและดูพฤติกรรมกลุ่มของกลุ่มที่ได้ระดับยอดเยี่ยมทั้ง 2 ครั้ง คือ กลุ่ม A เป็นตัวอย่าง แล้วนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมกับกลุ่มของตนเอง

3. มีนักเรียนที่เรียนอ่อนในกลุ่ม E ยังไม่กล้าแสดงออกในการพูดตอบเป็นภาษาอังกฤษ เพราะเขามักจะพูดติด ๆ ขัด ๆ ทำให้เพื่อนหัวเราะ

แนวทางแก้ไข ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนที่เรียนอ่อนในกลุ่ม E ได้ตอบคำถามครูเป็นภาษาอังกฤษ ในขณะที่เรียนให้บ่อยขึ้น และให้เขาได้ฝึกถามตอบกับครูให้ถูกต้องก่อนที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับเพื่อน ๆ

4. ความเป็นอิสระในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ขณะทำกิจกรรมฝึกและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนยังมีน้อย ทำให้นักเรียนกังวลว่าตนเองจะพูดประโยคได้ถูกต้องหรือไม่ ขณะที่ครูเดินเข้ามาจับคู่อยู่ใกล้ ๆ

แนวทางแก้ไข ครูควรลดบทบาทการเข้าไปสังเกตการพูดสนทนา หรือการอธิบายวิธีการทำกิจกรรมของนักเรียนอย่างใกล้ชิด ให้เป็นผู้คอยสังเกตอยู่ห่าง ๆ ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีบรรยากาศแห่งความเป็นอิสระในการใช้ภาษาอังกฤษ หรือการอธิบายความรู้ของนักเรียนในแต่ละกลุ่มมากกว่าเดิม

5. การสรุปบทเรียน บางเนื้อหาถ้าหากรอให้ถึงขั้นตอนสุดท้าย จึงสรุปบทเรียนนั้น อาจทำให้นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาคลาดเคลื่อน

แนวทางแก้ไข การสรุปบทเรียนนั้น บางเนื้อหาควรให้นักเรียนได้ช่วยกันสรุปความรู้ทันทีที่เรียนจบ เพื่อนักเรียนจะได้มีความเข้าใจเนื้อหามากขึ้น ก่อนที่จะทำกิจกรรมอื่น ๆ ต่อไป

4.4 การสะท้อนผลจากการปฏิบัติการในวงจรที่ 4

4.4.1 ผลการปฏิบัติตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้น การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

ในวงจรที่ 4 เป็นการจัดการเรียนการสอน เรื่องการขออาหาร หรือ เครื่องดื่ม ความต้องการทำกิจกรรมต่าง ๆ บทอ่าน และการเขียนตามคำบอก สรุปรายละเอียดตามการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยเน้นการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ดังนี้

1) การนำเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น

ก่อนที่จะเสนอเนื้อหาในบางแผนการสอน ได้มีการใช้กิจกรรมเกม และเพลง มาทบทวนความรู้เดิมของนักเรียน เพื่อเป็นการ เชื่อมโยงความรู้ให้เข้ากับบทเรียนใหม่ นักเรียนได้ให้ความสนใจที่จะฝึกฝนในกิจกรรมที่เป็นเกมมาก โดยเฉพาะ เกมโดมิโน คำกริยาและเกมเรียงใหม่ได้ใจความ ซึ่งนักเรียนสามารถเล่นเกมได้อย่างสนุกสนาน และมีบรรยากาศการแข่งขันระหว่างกลุ่ม เช่น การทำเสร็จเร็วก่อนกัน เป็นต้น สำหรับการเสนอเนื้อหาในวงจรที่ 4 เป็นการนำเสนอที่ใช้บทบาทสมมติในการสอนบทสนทนา การถามตอบจากสถานการณ์สมมติ การอ่านจับใจความจากเนื้อเรื่องในหนังสือเรียน การฟังบทสนทนาจากเทป แล้วให้นักเรียนตั้งคำถามและตอบคำถาม การเขียนประโยคจากภาพที่กำหนดให้ สำหรับการสรุปบทเรียน ส่วนมากนักเรียนจะเป็นผู้สรุปร่วมกันเป็นกลุ่มหรือพร้อมกันทั้งห้อง ผู้วิจัยจะสรุปชั้นเสนอเนื้อหาตามกิจกรรมที่ใช้สอน ดังนี้

คำศัพท์ใหม่

การสอนคำศัพท์ใหม่ในวงจรที่ 4 นี้ ได้ให้นักเรียนเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ทุกคำ หลังจากให้นักเรียนอ่านบทสนทนาหรือบทอ่านที่กำหนดให้ เพื่อจับใจความของเรื่อง นักเรียนสามารถเดาความหมายได้ถูกต้องทุกคำ เพราะนักเรียนได้ฟังเหตุการณ์ที่ครูสมมติขึ้นเกี่ยวกับลักษณะของคำศัพท์นั้น ๆ และนักเรียนร่วมกันเดาความหมายจากบริบทที่ใกล้เคียงกับคำศัพท์ใหม่ในบทอ่านได้ ครูได้ให้การช่วยเหลือในการแนะนำเกี่ยวกับหน้าที่ของคำศัพท์ใหม่แต่ละคำในประโยคเท่านั้น

การสนทนา (การฟังและการพูด)

บทสนทนาที่ใช้ในขั้นเสนอเนื้อหาของวงจรที่ 4 นี้ เป็นบทสนทนาที่ทำความเข้าใจได้ง่ายและไม่ยากเกินไป คำศัพท์ในบทสนทนานี้เป็นคำที่นักเรียนเคยเรียนรู้มาแล้ว ทำให้การฝึกสนทนาของนักเรียนในขั้นนี้ สามารถทำได้ดีและคล่องแคล่ว และทุกคนให้ความร่วมมือในการใช้ภาษาอังกฤษในการฝึกสนทนาตามบทบาทสมมติเป็นอย่างดี

การอ่าน

กิจกรรมการอ่านในขั้นเสนอเนื้อหาที่เน้นในวงจรที่ 4 นี้ เป็นการอ่านในระดับที่ยากขึ้น คือ เป็นการอ่านเพื่อจับใจความของเนื้อเรื่อง ซึ่งอยู่ในแผนการสอนที่ 16 เริ่มจากให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำศัพท์ใหม่ที่ต้องการให้นักเรียนเดาความหมาย แล้วให้นักเรียนอ่านในใจและทำความเข้าใจบทอ่านด้วยตนเองก่อน 5 นาที พบว่านักเรียนส่วนใหญ่จะอ่านเนื้อเรื่องอย่างมีสมาธิ ยกเว้นคนที่เรียนปานกลาง 1 คน และเรียนอ่อน 1 คน ในกลุ่ม C ซึ่งเขาคิดว่าเขาอ่านแล้วไม่เข้าใจจึงไม่ยอมอ่าน ครูจึงแนะนำให้เขาค้นหาคำศัพท์ที่ยังไม่รู้จากสมุดคำศัพท์ นักเรียนทั้งสองก็ปฏิบัติตามคำแนะนำ แต่เนื่องจากเขามีความกังวลกลัวอ่านไม่เข้าใจอยู่แล้ว จึงทำให้เขาอ่านไม่จบทันเวลาเหมือนคนอื่น ๆ ดังนั้นครูจึงบอกให้สมาชิกกลุ่ม C ให้ความสนใจแก่นักเรียนทั้งสอง ขณะทำกิจกรรมการศึกษาเป็นกลุ่มย่อย เพื่อเขาจะได้เข้าใจและตามเพื่อนทันเมื่อนักเรียนอ่านในใจเสร็จ ครูจึงสนทนาถามตอบกับนักเรียนเกี่ยวกับตัวละครในบทอ่าน แล้วอ่านออกเสียงตามครู จากนั้นจึงอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งห้อง พบว่านักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสาร ในการตอบคำถามเกี่ยวกับบทอ่านได้ถูกต้องและสามารถอ่านออกเสียงได้ดี มีความชัดเจนและคล่องแคล่ว ยกเว้นคำศัพท์ใหม่ที่อ่านเสียงแผ่วลง ครูจึงอ่านออกเสียงให้ฟังซ้ำอีก 4-5 ครั้ง

การเขียน

กิจกรรมการเขียนในขั้นเสนอเนื้อหาของวงจรที่ 4 นี้ มีอยู่ในทุกแผนการสอน เป็นการเขียนในลักษณะการคัดคำศัพท์ใหม่ เพื่อให้นักเรียนมีความคุ้นเคยจดจำคำศัพท์ได้ และการเขียนเติมคำในช่องว่างของประโยคที่บรรยายภาพจำนวน 3 ภาพ ซึ่งมีสถานการณ์กำหนดคือสมมติว่า A ให้ของแก่ B แต่ B ไม่ต้องการ B ต้องการสิ่งของอย่างอื่น พบว่านักเรียนสามารถทำกิจกรรมเหล่านี้ได้ดีและถูกต้อง โดยที่ครูไม่ต้องเข้าไปอธิบายวิธีการทำบ่อย ๆ เหมือนในวงจรที่ 1 และ 2

2. การศึกษาเป็นกลุ่มย่อย

ในการศึกษาเป็นกลุ่มย่อยในวงจรที่ 4 นี้ พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปในการทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียน คือ การให้ความร่วมมือในการทำงานของสมาชิก ในลักษณะที่ต้องมีส่วนร่วมในการทำงานทุกอย่างเกี่ยวกับกลุ่ม โดยที่ครูไม่ต้องเข้าไปให้ความช่วยเหลือหรือพูดกระตุ้นให้ร่วมมือกันทำงานมากครั้งเหมือนในวงจรที่ 1 และ 2 หลังจากที่ถูกแจกใบงานและบัตรงานแล้ว แต่ละกลุ่มจะมีการปรึกษารื้อกันภายในกลุ่มก่อนลงมือปฏิบัติ เกี่ยวกับการแบ่งความรับผิดชอบในการทำงาน การอธิบายวิธีการปฏิบัติตามใบงานและบัตรงาน รวมถึงการช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนให้เข้าใจเนื้อหาและวิธีการทำงานทำให้นักเรียนที่อ่อนและนักเรียนที่เรียนปานกลางมีความเข้าใจจากการถ่ายทอดของคนที่เข้าใจเนื้อหา ซึ่งอาจจะไม่ใช่คนที่เรียนเก่งในกลุ่มเสมอไป เมื่อเข้าใจเนื้อหาแล้วจะรีบทำงานที่ตนได้รับมอบหมาย และเสร็จทันเวลาที่กำหนดดีขึ้น ในบางแผนการสอนคนที่เรียนอ่อนในกลุ่ม D และ E ทำงานเสร็จก่อนสมาชิกคนอื่น ๆ ก็มี แล้วคนที่เรียนอ่อนจะได้เป็นผู้ตรวจความถูกต้องของงานให้เพื่อนทำให้เขายังมีความภูมิใจมากขึ้น ซึ่งจะเห็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของคนเรียนปานกลางและเรียนอ่อน ได้ชัดเจนในวงจรที่ 3 และวงจรที่ 4 เพราะทุกคนมีเป้าหมายร่วมกัน คือ การพัฒนาตนเองในด้านความรู้ เพื่อให้คะแนนของกลุ่มอยู่ในระดับยอดเยี่ยม การพัฒนาตนเองในด้านทักษะทางสังคม เพื่อให้การทำงานร่วมกับคนอื่นเป็นไปอย่างราบรื่น ในที่สุดตนเองก็จะเป็นคนที่มีความรู้สึภาคภูมิใจในตนเอง เมื่อทราบว่าคะแนนความก้าวหน้าของตนเองมีส่วนช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จ

3. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

การฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาในวงจรที่ 4 นี้ ลักษณะของรูปแบบกิจกรรมยังคงมีลักษณะเป็นการหาช่องว่างระหว่างข้อมูล การแสดงบทบาทสมมติตามเนื้อเรื่องในบทอ่าน การเขียนตามคำบอก ซึ่งในแต่ละกิจกรรมจะมีการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยว่าสื่อสารได้เข้าใจตรงกันหรือไม่ อย่างไรก็ตามที่สำคัญคือ นักเรียนในห้องหรือสมาชิกในกลุ่มเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน ครูจะเฝ้าดูอยู่ห่าง ๆ ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือหรือแนะนำมากเหมือนวงจรที่ 1 เพราะก่อนที่นักเรียนจะลงมือปฏิบัติตามใบกิจกรรม ในแต่ละกลุ่มจะมีการอธิบายขั้นตอนหรือวิธีการปฏิบัติร่วมกันระหว่างสมาชิกเสียก่อน ทำให้เสียเวลาที่ใช้นั้นไม่มากนัก สำหรับการแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับที่น่าพอใจ พบว่า ในการทำกิจกรรมนักเรียนจะใช้ภาษา

อังกฤษ ในการถามหาข้อมูลที่ต้องการทุกครั้ง จะใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่น เมื่อปฏิบัติกิจกรรมเสร็จแล้ว ในการแสดงบทบาทสมมตินี้ ตัวแทนของแต่ละกลุ่มที่ได้ออกไปแสดง คือ บุคคลที่กลุ่มคิดว่าชอบพูดภาษาอังกฤษและพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วกว่าคนอื่น จะเป็นนักเรียนที่เรียนปานกลาง 2 คน และเรียนอ่อน 2 คน ซึ่งตอนแรกนักเรียนเกรงว่าจะจำบทภาษาอังกฤษไม่ได้ เพราะต้องแสดงภายในชั่วโมงนั้นโดยไม่มีการท่องบท จึงให้นักเรียนที่เรียนเก่งเป็นผู้บอกบทพูดภาษาอังกฤษทำให้การแสดงผ่านพ้นไปด้วยดีและสนุกสนาน เนื่องจากในช่วงที่มีการทะเลาะกันระหว่างตัวละคร ผู้แสดงได้พูดทะเลาะกันนอกบทเป็นภาษาไทย ทำให้เป็นการเพิ่มความสนุกสนานให้การแสดงยิ่งขึ้น การเขียนตามคำบอกโดยการเติมคำลงในช่องว่างของข้อความ จำนวน 5 ข้อความนั้น เมื่อทำเสร็จได้ให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ ผลงานที่ได้คือนักเรียนสามารถเขียนตามคำบอกได้ถูกต้องทั้งหมด ในจำนวน 18 คน มีเพียงคนที่เรียนอ่อน 2 คนเท่านั้นที่เขียนได้ไม่ถูกต้องทั้งหมด เพราะสะกดคำศัพท์ได้ไม่ถูกต้อง

4.4.2 ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของวงจรที่ 4 ผู้วิจัยและผู้ร่วม ได้แยกรายละเอียดของประเด็นการศึกษาออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1) ด้านผลการประเมินความรอบรู้ตามจุดประสงค์การสอน

เมื่อเรียนจบแผนการสอนที่ 17 แล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 4 เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัยให้เติมคำลงในช่องว่าง การเขียนประโยคตอบคำถาม การจับคู่ให้ตรงกันระหว่างภาพกับข้อความ จำนวน 20 ข้อ 20 คะแนน ใช้เวลาทำ 30 นาที (ทดสอบนอกเวลา) เพื่อวัดความเข้าใจเกี่ยวกับการนำคำกริยา want ไปใช้ให้ถูกต้องกับรูปประธานเอกพจน์และพหูพจน์ การอ่านข้อความแล้วเข้าใจสามารถเลือกภาพได้ตรงกับข้อความ ดังแสดงร้อยละของนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์ตามเกณฑ์ที่กำหนดจากการทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 4 ของนักเรียนในตารางที่ 16 ดังนี้

ตารางที่ 16 ร้อยละของคะแนนนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์ของแบบทดสอบย่อย ชุดที่ 4
ตามเกณฑ์ที่กำหนด

จุดประสงค์ของแบบทดสอบย่อย ชุดที่ 4	จำนวนข้อ แบบทดสอบ	จำนวนของ นักเรียนที่ ผ่านเกณฑ์	ร้อยละของ นักเรียนที่ ผ่านเกณฑ์
1. ใช้ want(s)+to V ได้ถูกต้อง และ ใช้รูปกริยาที่สอดคล้องกับประธาน ที่เป็นเอกพจน์และพหูพจน์ได้ถูกต้อง	10	20	100
2. อ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วเลือกภาพ ที่เป็นคำตอบให้ได้ตรงกับความหมายของ ข้อความ	5	20	100
3. เขียนประโยคที่ใช้ want(s)+N และ want(s)+to V ได้ถูกต้อง	5	20	100
ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย	94.25		

จากตารางที่ 16 คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบย่อย ชุดที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 94.25 ซึ่งเมื่อเทียบกับเกณฑ์ความรอบรู้ที่กำหนดร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม แล้วสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และเมื่อพิจารณาจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ความรอบรู้ ในจุดประสงค์ที่ 1, 2 และ 3 แล้วพบว่า มีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ความรอบรู้ คิดเป็นร้อยละ 100 ทุกจุดประสงค์ กล่าวได้ว่านักเรียนสามารถทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 4 ได้ผ่านเกณฑ์ความรอบรู้ร้อยละ 70 ทุกคน

หลังจากทำแบบทดสอบย่อยชุดที่ 4 แล้ว นักเรียนได้นำคะแนนไปคิดเป็นคะแนนความก้าวหน้าเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ในวงจรที่ 4 มีกลุ่มที่สามารถทำคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มในระดับยอดเยี่ยม 4 กลุ่มได้รับรางวัลเป็นเกียรติบัตรและคำชมเชยจากครู ส่วนกลุ่ม A ได้

คะแนนความก้าวหน้าอยู่ในระดับกลุ่มเก่งมาก เนื่องจากมีสมาชิกในกลุ่มทำคะแนนได้ลดลง กลุ่มที่สามารถทำคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มได้ระดับยอดเยี่ยมมากที่สุดคือกลุ่ม B และ D ทำได้จำนวน 2 ครั้ง รองลงมาคือกลุ่ม A, C และ E ได้จำนวน 1 ครั้ง ซึ่งผลคะแนนความก้าวหน้าได้จากตารางที่ 31 ภาคผนวก ค

2) ด้านทักษะทางสังคม

พฤติกรรมด้านทักษะทางสังคมของนักเรียนในวงจรที่ 4 นี้ เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการปรับปรุงตนเองของนักเรียน เพื่อความสำเร็จตามเป้าหมายของกลุ่มที่จะได้รับการยกย่องว่าเป็นกลุ่มระดับยอดเยี่ยม แต่ละกลุ่มมีการทำงานที่เป็นระบบ บางกลุ่มมีการแบ่งงานตามระดับความสามารถของสมาชิกให้เหมาะสมกับงาน บางกลุ่มแบ่งงานแบบหมุนเวียนกันทำ สมาชิกในกลุ่มจึงมีโอกาสร่วมสร้างผลงานให้กลุ่มทุกคน และระดมความคิดเพื่อช่วยเหลืองานของกลุ่มสำเร็จด้วยดี มีการปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่มแบบยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งจะเห็นได้จากนักเรียนที่เรียนเก่งในกลุ่ม C และ D ที่มักมีปัญหากับสมาชิกภายในกลุ่มทุกช่วงในวงจรที่ 1 และ วงจรที่ 2 เป็นบางแผน แล้วได้มีการปรับปรุงพฤติกรรมการทำงานแบบชอบทำงานกลุ่มด้วยความคิดของตนเองทั้งหมด กลับกลายมายอมรับความสามารถของบุคคลอื่น เพราะหลังจากที่ทราบผลคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มแล้ว พบว่าได้ระดับที่ไม่ดีเหมือนกลุ่มอื่นทำให้คิดว่าคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่ม จะต้องอาศัยคะแนนความก้าวหน้าที่พัฒนาขึ้นของสมาชิกในกลุ่ม จึงจะประสบผลสำเร็จได้ ทำให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมขณะทำงานกลุ่มใหม่ โดยให้การช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มมากขึ้น ในวงจรที่ 3 และ 4 กลุ่ม D จึงได้เป็นกลุ่มระดับยอดเยี่ยม ส่วนกลุ่ม C ได้เป็นกลุ่มระดับยอดเยี่ยมในวงจรที่ 4 ปัญหาที่ผู้วิจัยพบอีกประการหนึ่งคือในการทำงานร่วมกันของกลุ่ม E ตั้งแต่วงจรที่ 1 ถึงวงจรที่ 2 จะมีเพียงคนเรียนเก่งและคนเรียนปานกลางอีก 1 คนเท่านั้น ที่มีบทบาทในการช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่ม ทำให้ผลงานของกลุ่มที่ออกมาไม่น่าพอใจ สมาชิกอีก 2 คนจะเป็นฝ่ายรับคำสั่งและปฏิบัติตาม โดยไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นต่อการจัดกระทำกับงานของกลุ่ม เมื่อนักเรียน 2 คนนี้ ทราบผลคะแนนความก้าวหน้าของตนเอง ซึ่งมีส่วนช่วยให้กลุ่มมีคะแนนของกลุ่มในระดับเก่ง ทำให้เกิดความเข้าใจถึงคะแนนของตนเองมีผลต่อคะแนนความก้าวหน้าของกลุ่ม และได้ตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่มพฤติกรรม

ของ 2 คนนี้จึงเปลี่ยนไป ปล่อยให้ความร่วมมือกับกลุ่มทุกอย่าง ทำให้คะแนนของกลุ่มได้ระดับ ยอดเยี่ยมในวงจรที่ 4 ในที่สุด

3) ด้านการตระหนักในคุณค่าของตนเอง

จากการสังเกตพฤติกรรมขณะเรียน การสัมภาษณ์ และการเขียนแสดงความ คิดเห็นของนักเรียน ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนทุกคนมีพฤติกรรมกล้าแสดงออก และมีความเชื่อมั่น ในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษทำกิจกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียนมากขึ้นกว่าเดิมโดยเฉพาะนักเรียน ที่เรียนอ่อนมีการพัฒนาในส่วนนี้ดีขึ้น สำหรับคนที่เรียนเก่งจะลดบทบาทการแสดงออกลงเพื่อเปิด โอกาสให้เพื่อนคนอื่นได้แสดงออกมากขึ้น สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ นักเรียนทุกคนเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง ที่มีส่วนช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จ นอกจากนี้นักเรียนที่เรียนอ่อนยัง เกิดแรงจูงใจและชอบที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะจากการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธี การสอนนี้ ทำให้เพื่อน ๆ ในห้องให้การยอมรับในความสามารถของเขา

4.4.3 สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในขั้นตอนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ และแนวทางแก้ไขปัญหาวงจรที่ 4 เพื่อนำไปสู่ การพัฒนารูปแบบการสอน ผู้วิจัยได้สรุปปัญหาและแนวทางแก้ไขดังนี้

1. การให้คำชมเชยของครูเป็นคำชมเชยที่พูดตามสภาพจริงที่เกิดขึ้น ในทางที่ดี ต่อทุกกลุ่ม อย่างเท่าเทียมกันเกินไป

แนวทางแก้ไข : คำชมเชยของครูควรเน้นการชมเชยกลุ่มที่สามารถทำงานร่วมกันได้ดี มีระบบในการทำงานที่ชัดเจน และมีการปรึกษาวางแผนร่วมกันก่อนปฏิบัติกิจกรรม มากกว่ากลุ่มที่คอยให้หัวหน้ากลุ่มสั่งงานเพียงคนเดียว

2. การสรุปบทเรียนส่วนมากครูให้คนเรียนเก่งที่ยกมือก่อนได้พูดสรุปบทเรียนบ่อยครั้ง

แนวทางแก้ไข : ในการสรุปบทเรียนควรเปิดโอกาสให้คนที่เรียนอ่อน หรือเรียนปานกลางได้มีโอกาสร่วมสรุปบทเรียนบ้าง เพราะความคิดของเขาช่วยคิดข้อสรุปได้ช้ากว่าคนที่เรียนเก่ง แต่ถ้าให้โอกาสเขา เขาอาจจะมีโอกาสพัฒนาในส่วนนี้ให้ดีขึ้น และถ้าให้สรุปเป็น

กลุ่มควรแนะนำคนเรียนเก่งให้ฟังข้อสรุปของสมาชิกทุกคนในกลุ่มโดยเฉพาะคนเรียนอ่อนเสียก่อน แล้วจึงอภิปรายร่วมกันแล้วจะได้ข้อสรุปของกลุ่มที่ทุกคนยอมรับ

4.5 สรุปผลการศึกษาวิจัยที่ได้จากการปฏิบัติการ

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยเน้นการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แสดงการวิเคราะห์ผลการปฏิบัติ ดังนี้

4.5.1 ผลการประเมินความรอบรู้ตามจุดประสงค์การสอน

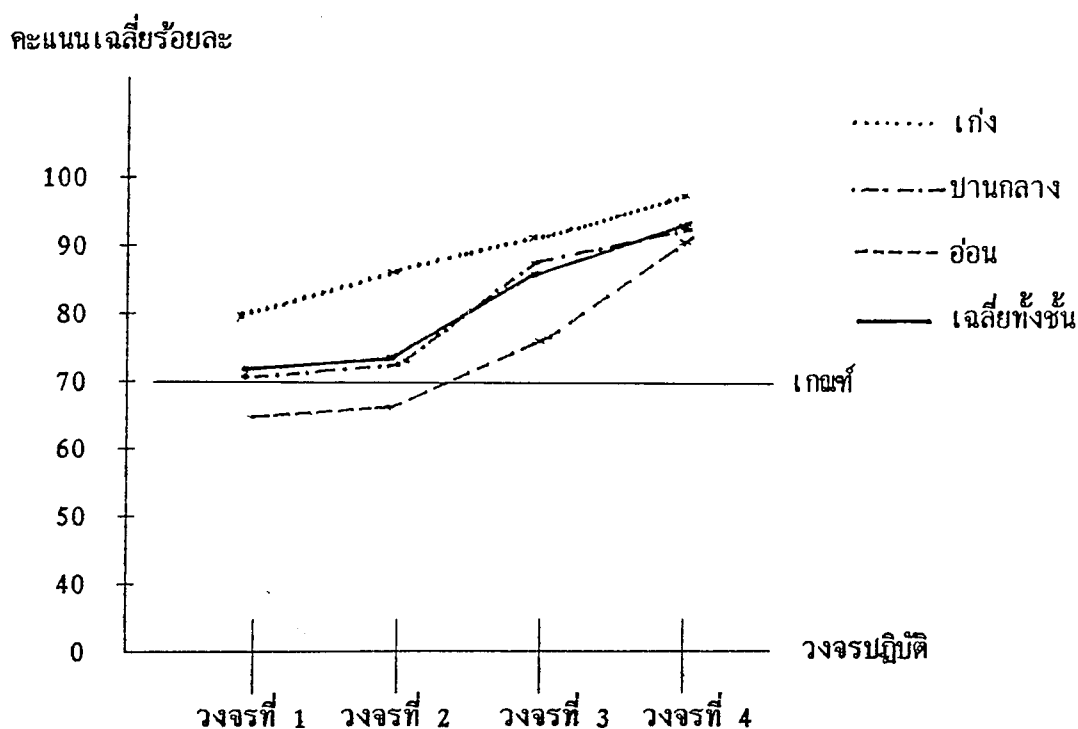
ผลการทดสอบย่อยหลังเรียนตั้งแต่วงจรปฏิบัติการที่ 1 - 4 (รายละเอียดเพิ่มเติมแสดงไว้ในตารางที่ 27 ภาคผนวก ก) เพื่อนำมาศึกษาพัฒนาการด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน ดังแสดงในตารางที่ 17 ดังนี้

ตารางที่ 17 ผลของคะแนนจากการทดสอบย่อยในวงจรที่ 1-4

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ร้อยละของ คะแนนครั้งที่ 1	ร้อยละของ คะแนนครั้งที่ 2	ร้อยละของ คะแนนครั้งที่ 3	ร้อยละของ คะแนนครั้งที่ 4
เก่ง	5	80	86	91	98
ปานกลาง	10	71.50	72	87.50	94
อ่อน	5	66	67	78	91
เฉลี่ยร้อยละของคะแนน		72.25	74.50	86	94.25
คะแนนเฉลี่ย		14.45	14.90	17.20	18.85
คะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน		1.28	1.99	2.19	1.18

จากตารางที่ 17 พบว่าคะแนนจากการทดสอบย่อยของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม ในแต่ละวงจร พบว่ากลุ่มเก่งได้คะแนนต่ำสุดคิดเป็นร้อยละ 80 คะแนนสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 98 กลุ่ม

ปานกลางได้คะแนนค่าสุดคิดเป็นร้อยละ 71.25 คะแนนสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 94 กลุ่มอ่อน ได้คะแนนค่าสุดคิดเป็นร้อยละ 66 คะแนนสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 91 และคิดโดยรวมทั้งชั้นพบว่าได้คะแนนค่าสุดคิดเป็นร้อยละ 72.25 คะแนนสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 94.25 และเมื่อได้เฉลี่ยคะแนนทดสอบย่อยทั้งหมดแล้วพบว่า นักเรียนสามารถทำคะแนนเฉลี่ยได้เท่ากับ 16.11 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.67 จากการเฉลี่ยร้อยละของคะแนนผลการทดสอบย่อยในแต่ละวงจร นำมาศึกษาความสัมพันธ์และพัฒนาการทางการเรียน ระหว่างกลุ่มนักเรียนเก่งปานกลางและอ่อน ดังแสดงในภาพที่ 10

ภาพที่ 10 กราฟแสดงความสัมพันธ์คะแนนเฉลี่ยร้อยละของคะแนนการทดสอบย่อยในวงจรที่ 1-4

จากภาพที่ 10 พบว่านักเรียนทั้งในกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน เมื่อได้รับการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำแบบทดสอบย่อย คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละของทั้งชั้นสูงกว่าเกณฑ์ 70% ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในวงจรที่ 1, 2, 3 และ 4 สำหรับนักเรียนที่อ่อนมี

ระดับคะแนนเฉลี่ยร้อยละต่ำกว่าเกณฑ์ 70% ในวงจรที่ 1 และ 2 นอกจากนั้นระดับคะแนนเฉลี่ยร้อยละในวงจรที่ 2 เพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 1 เท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากในวงจรที่ 2 เป็นการใช้แบบทดสอบย่อยที่เน้นทักษะการเขียน และต้องใช้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษาในการทำแบบทดสอบย่อยด้วย เมื่อถึงวงจรที่ 3 และ 4 นักเรียนในกลุ่มนี้จึงมีพัฒนาการด้านการเรียนในระดับที่สูงขึ้น สำหรับนักเรียนในกลุ่มปานกลางและนักเรียนในกลุ่มเก่งมีพัฒนาการด้านการเรียนสูงขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า เมื่อนำคะแนนการทดสอบย่อยมาคิดเป็นคะแนนความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละคนในการทำแบบทดสอบย่อยแต่ละชุด แล้วนำคะแนนความก้าวหน้าที่ได้มาจัดแสดงในรูปของกราฟเส้น แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนในกลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน เป็นในลักษณะที่สูงขึ้นจากการทำแบบทดสอบย่อยในวงจรที่ 1 จนถึงวงจรที่ 4 ดังแสดงไว้ในภาพที่ 11-15 ภาคผนวก ค

4.5.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นคะแนนที่แสดงถึงความสามารถในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งผู้วิจัยจะเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลในเชิงปริมาณ โดยแบ่งเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

4.5.2.1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นการแสดงค่าสถิติพื้นฐาน เช่น ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของคะแนนจากการที่นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังแสดงไว้ในตารางที่ 18 ดังนี้

ตารางที่ 18 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

กลุ่ม	จำนวน	$\bar{x}$	S.D	คะแนนสูงสุด	คะแนนต่ำสุด	คิดเป็นร้อยละ
เก่ง	5	55.60	3.44	59	51	92.67
ปานกลาง	10	52.60	3.27	56	46	87.67
อ่อน	5	50.60	4.62	56	46	84.33
รวม	20	52.85	3.92	59	46	88.08

จากตารางที่ 18 แสดงข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังจากเรียนโดยใช้รูปแบบการ
สอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ ปรากฏว่าจากคะแนน
เต็ม 60 คะแนน นักเรียนได้สูงสุด 59 คะแนน คะแนนต่ำสุด 46 คะแนน คะแนนเฉลี่ย
52.85 คะแนน คะแนนมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.92 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 88.08 คะแนน
สรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก (คู่มือประเมินผลการเรียน, 2535)

4.5.2.2 การประเมินการรอบรู้แบบอิงเกณฑ์ ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ จากการทดสอบที่ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 60 ข้อ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
เพื่อวัดความรู้ ในเรื่องที่เรียนของนักเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70% ผลการทดสอบปรากฏ
ว่า นักเรียนทุกคนสามารถทำแบบทดสอบผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่
ตั้งไว้ นอกจากนี้จากการใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์ฉบับเดียวกันนี้ ที่มีค่าความเชื่อมั่น 0.95 และมี
คะแนนจุดตัดทั้งฉบับเท่ากับ 43 คะแนน หรือคิดเป็น 71.7% ดังแสดงไว้ในตารางที่ 36 ในภาค
ผนวก ง ได้แสดงถึงจำนวนนักเรียนที่มีความรอบรู้ผ่านคะแนนจุดตัดของแบบทดสอบคิดเป็น 100%
แสดงถึงความสามารถของนักเรียนที่มีความรอบรู้ในเรื่องที่เรียนอยู่ในระดับดีมาก

4.5.2.3 การประเมินผลการรอบรู้แบบอิงเกณฑ์ตามรายจุดประสงค์ เมื่อ
แยกตามจุดประสงค์ของเนื้อหาในบทเรียน นักเรียนที่ผ่านแต่ละจุดประสงค์เมื่อคิดเป็นเปอร์เซ็นต์
ผู้วิจัยได้แสดงไว้ใน ตารางที่ 19 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 19 ร้อยละของนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์ตามเกณฑ์ที่กำหนด

จุดประสงค์	จำนวนข้อของ แบบทดสอบ	จำนวนนักเรียน ผ่านเกณฑ์	ร้อยละของนักเรียน ผ่านเกณฑ์
ทักษะการฟัง			
1. ฟังข้อความหรือประโยคแล้วเข้าใจ และเลือกคำตอบได้ถูกต้อง	5	19	95

ตารางที่ 19 ร้อยละของนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์ตามเกณฑ์ที่กำหนด (ต่อ)

จุดประสงค์	จำนวนข้อของ แบบทดสอบ	จำนวนนักเรียน ผ่านเกณฑ์	ร้อยละของนักเรียน ผ่านเกณฑ์
2. ฟังข้อความเกี่ยวกับความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบแล้วเลือกคำตอบได้ถูกต้อง	5	19	95
3. ฟังข้อความเกี่ยวกับความต้องการหรือไม่ต้องการแล้วเลือกคำตอบได้ถูกต้อง	5	20	100
<u>ทักษะการพูด</u>			
นักเรียนสามารถพูดได้ถูกต้องตามสถานการณ์ที่กำหนดให้	15	20	100
<u>ทักษะการอ่าน</u>			
1. อ่านบทสนทนาได้เข้าใจแล้วเลือกคำตอบได้ถูกต้อง	5	19	95
2. ดูภาพแล้วสามารถเลือกคำตอบเกี่ยวกับสิ่งที่บุคคลชอบหรือไม่ชอบและสิ่งที่บุคคลต้องการหรือไม่ต้องการ	5	20	100
3. อ่านข้อความแล้วสามารถเลือกคำตอบได้ถูกต้อง	5	20	100
<u>ทักษะการเขียน</u>			
1. เขียนบรรยายภาพถึงสิ่งที่บุคคลชอบหรือไม่ชอบ ต้องการหรือไม่ต้องการได้ถูกต้อง โดยนักเรียนสามารถเลือกประโยคที่บรรยายได้ตรงกับภาพที่กำหนดให้	5	20	100

ตารางที่ 19 ร้อยละของนักเรียนที่ผ่านจุดประสงค์ตามเกณฑ์ที่กำหนด (ต่อ)

จุดประสงค์	จำนวนข้อของ แบบทดสอบ	จำนวนนักเรียน ผ่านเกณฑ์	ร้อยละของนักเรียน ผ่านเกณฑ์
2. เรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่ สมบูรณ์ได้ถูกต้อง	5	17	85
3. อ่านบทสนทนาและข้อความแล้วเลือก ประโยคที่ขาดหายไปเติมในบทสนทนาและ ข้อความให้สัมพันธ์กันได้	5	18	90
สรุปรวม	60	20	100

จากตารางที่ 19 พบว่าในจำนวนจุดประสงค์ทั้งหมด 11 จุดประสงค์ นักเรียนสามารถทำ
คะแนนผ่านจุดประสงค์ครบ 100% จำนวน 6 จุดประสงค์ จุดประสงค์ที่นักเรียนผ่านคำที่สุดคือ
จุดประสงค์ที่ 2 ของทักษะการเขียนได้ 85% สรุปจากการทดสอบสรุปผลการวิจัยนักเรียนผ่านเกณฑ์
70% ทุกจุดประสงค์คิดเป็นร้อยละ 100 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.5.3 ความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษาในการสื่อสาร

ผลจากการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อการ
สื่อสารซึ่งได้วัดทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เมื่อได้แยกการวิเคราะห์ในลักษณะเป็นความสามารถในการใช้ภาษา
เพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ได้ผลการวิเคราะห์สรุปเป็นค่าเฉลี่ย ค่าส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน และร้อยละของคะแนน ดังแสดงในตารางที่ 20 ต่อไปนี้

ตารางที่ 20 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

กลุ่ม	จำนวน นักเรียน (คน)	สถิติ	ทักษะ การฟัง (15)	ทักษะ การพูด (15)	ทักษะ การอ่าน (15)	ทักษะ การเขียน (15)	รวมทุก ทักษะ (60)
เก่ง	5	$\bar{X}$	14.20	13.60	14.00	13.8	55.60
		S.D	1.20	1.52	1.00	1.30	3.44
		ร้อยละของคะแนน	94.67	90.67	93.33	92.00	92.67
ปานกลาง	10	$\bar{X}$	13.50	13.40	12.70	13.00	52.60
		S.D	0.97	1.78	1.06	1.41	3.27
		ร้อยละของคะแนน	90.00	89.33	84.67	86.67	87.67
อ่อน	5	$\bar{X}$	13.00	12.80	13.20	11.60	50.60
		S.D	1.58	1.30	1.64	1.52	4.62
		ร้อยละของคะแนน	86.67	85.33	88.00	77.33	84.33
ค่าเฉลี่ยของทั้งชั้น			13.55	13.30	13.15	12.85	52.85
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทั้งชั้น			1.19	1.56	1.27	1.57	3.92
ค่าเฉลี่ยของร้อยละของคะแนน			90.33	88.67	87.67	85.67	88.08

จากตารางที่ 20 พบว่านักเรียนในกลุ่มเก่ง ปานกลางและอ่อนมีความสามารถในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คิดเป็นร้อยละ 88.08 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก (คู่มือประเมินผลการเรียน, 2535) นักเรียนเก่งและปานกลาง มีความสามารถในการใช้ทักษะการฟังได้ดีกว่าทักษะอื่น ๆ นักเรียนอ่อนมีความสามารถในการใช้ทักษะการอ่านดีกว่าทักษะอื่น ๆ สำหรับทักษะที่นักเรียนมีความสามารถในการใช้น้อยกว่าทักษะอื่น ๆ คือ ทักษะการเขียน

4.5.4 ทักษะทางสังคม

จากการให้นักเรียนเข้ากลุ่ม เพื่อทำกิจกรรมการเรียนรู้และทำงานกลุ่มร่วมกัน เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสร่วมมือ แลกเปลี่ยน ำให้กับสมาชิกของกลุ่มที่เรียนอ่อน นอกจากนี้ทุกคนในกลุ่มได้มีเป้าหมายเดียวกัน คือ เพื่อทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จ สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบและตระหนักต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากกลุ่ม ในวงจรที่ 1 นักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับการทำงานเป็นกระบวนการกลุ่ม ทำให้ลักษณะของทักษะทางสังคมที่พึงประสงค์ เช่น การแสดงความคิดเห็น การปรึกษาและวางแผนในการทำงาน การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น เป็นต้น จะยังไม่เกิดขึ้น เมื่อระยะเวลาผ่านไปวงจรที่ 2 นักเรียนเริ่มมีการให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มและสามารถสังเกตเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นในวงจรที่ 3 และ 4 ซึ่งเปลี่ยนจากการปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มแบบขัดแย้ง เป็นแบบให้ความร่วมมือ และไม่มีการแข่งขันระหว่างกลุ่มเกิดขึ้น แต่เป็นการแข่งขันกับตนเองเพื่อให้คะแนนของกลุ่มอยู่ในเกณฑ์ที่สังคมยอมรับ ซึ่งมีตัวอย่างแสดงให้เห็น จากการเขียนในแบบบันทึกการเขียนบรรยายพฤติกรรมของนักเรียนและสมาชิกในกลุ่มขณะเข้าร่วมกิจกรรม ในภาคผนวก จ

4.5.5 การตระหนักในคุณค่าของตนเอง

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะทำกิจกรรม การสัมภาษณ์ และการเขียนแสดงความคิดเห็นหลังจากที่เรียนจบในแผนการสอนสุดท้าย พบว่า นักเรียนมีความมั่นใจในตนเองสูงในการใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ การสอน การทำงานที่ต้องแสดงความคิดเห็นร่วมกับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม การกล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน ความรู้สึกภายในใจของนักเรียนที่เรียนเก่ง คือ มีความภาคภูมิใจในตนเองที่มีส่วนช่วยให้นักเรียนที่เรียนอ่อนกว่าได้เข้าเรียนทันเรียน แล้วทำแบบทดสอบย่อยได้คะแนนดีขึ้น นักเรียนที่เรียนปานกลางภูมิใจที่ได้ช่วยคนเรียนอ่อนและได้พัฒนาความรู้ของตนให้ดีขึ้น สำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อนมีความภูมิใจที่เพื่อน ๆ ำให้การยอมรับในความสามารถของตนเอง สรุปได้ว่านักเรียนทุกคนได้เกิดการตระหนักในคุณค่าของตนเอง ดังตัวอย่างการเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการตระหนักในคุณค่าของตนเองในภาคผนวก จ

4.6 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ทำให้นักเรียนทุกคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 88.08 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนไชยวารวิทยาคมได้กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 โดยนักเรียนได้คะแนนเกินร้อยละ 70 ทุกคน คิดเป็น 100% ซึ่งสูงกว่าที่โรงเรียนไชยวารวิทยาคมกำหนดไว้ที่ร้อยละ 90 ของจำนวนนักเรียนที่ต้องได้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด (แผนปฏิบัติการโรงเรียนไชยวารวิทยาคม, 2539) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และนักเรียนเกิดทักษะทางสังคมและการตระหนักในคุณค่าของตนเอง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ มีสาเหตุเนื่องมาจากกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยเน้นการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นรูปแบบการสอนที่ได้พัฒนามาจากการศึกษาทฤษฎี และหลักการทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ Morrow (1981) และ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) ลำดับขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ อรพิน พจนานนท์ (2537) และ หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2538) หลักการสอนตามรูปแบบการสอน Cooperative Learning ของ Slavin และคณะ (1990) และหลักการของการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ Kemmis และ Mc Taggart (อ้างถึงใน ยาวใจ พงษ์บริบูรณ์, 2537) ซึ่งผลจากการทดลองปฏิบัติ ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ทำให้ได้รูปแบบการสอนที่มีประสิทธิภาพสำหรับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1. การนำเสนอทเรียนต่อทั้งชั้น

1.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ บทบาทของนักเรียนในระหว่างเรียนและการประเมินผลการเรียนในแต่ละครั้ง นอกจากนั้นยังเป็นการทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมทางภาษาในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อเชื่อมโยงให้สัมพันธ์กับเนื้อหาใหม่ และเป็นการเตรียมให้ผู้เรียนในด้านความสนใจเนื้อหาที่จะเรียน

1.2 ชั้นนำเสนอเนื้อหา เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา ลักษณะของกิจกรรมที่นำเสนอประกอบไปด้วยการสอนคำศัพท์ใหม่ที่ใช้ ภาพ บัตรคำ อุปกรณ์ของจริงและกิจกรรมการสะกดคำที่สร้างความสนใจ การนำเสนอทสนทนา โดยใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสมกับบริบทหรือสถานการณ์นั้น ๆ เพื่อฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

1.3 ขั้นสรุป เป็นขั้นที่สรุปบทเรียนเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ใหม่ กฎเกณฑ์ของรูปแบบทางภาษา และวิธีการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมีครูคอยให้ความช่วยเหลือ

2. การศึกษาเป็นกลุ่มย่อย

เป็นการฝึกเพื่อให้นักเรียนได้จัดจํารูปแบบของภาษา และมีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีใช้รูปแบบของภาษานั้น ๆ ยิ่งขึ้น นักเรียนในแต่ละกลุ่มจะศึกษาขั้นตอนการปฏิบัติกิจกรรมจากใบงาน บัตรงานและบัตรเฉลย ซึ่งใบงานมุ่งเน้นให้นักเรียนได้ฝึกฝนการใช้รูปแบบของภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยมีนักเรียนเก่งช่วยสอนนักเรียนที่เรียนอ่อนกว่า เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนมีความมั่นใจในการนำรูปแบบของภาษาไปใช้ได้เหมาะสม ในขั้นการนำภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสาร และพร้อมที่จะทดสอบ เมื่อจบเนื้อหาแต่ละบทเรียน

3. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

เป็นขั้นที่ถ่ายทอดความรู้ที่ได้ฝึกในขั้นศึกษาเป็นกลุ่มย่อยไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ซึ่งจะฝึกเป็นคู่ เป็นกลุ่มหรือทั้งชั้น ด้วยรูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่ยึดหลักการของช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information Gap) เพื่อให้นักเรียนได้พบสถานการณ์ที่จะต้องใช้ในการสื่อสาร เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่สมบูรณ์ โดยให้นักเรียนเป็นผู้เลือกใช้รูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ด้วยตนเอง และมีการตรวจพิจารณาแก้ไขการใช้ภาษาที่ผิดเฉพาะที่สำคัญ หรือสับสนในการสื่อสารเท่านั้น

4. การทํานแบบทดสอบย่อย

ให้นักเรียนทํานแบบทดสอบย่อยหลังจากเรียนจบในแต่ละเนื้อหาย่อย โดยไม่มี

การช่วยเหลือกันในการทดสอบ แล้วน่าจะแนบที่ได้ไปคิดคะแนนความก้าวหน้าเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม เพื่อหากลุ่มที่จะได้รับการยกย่อง

จากรูปแบบกระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สร้างและพัฒนาขึ้น โดยเน้นการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้สามารถประยุกต์ใช้กับทุก ๆ เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้เพื่อการสื่อสาร ซึ่งให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดเวลาภายใต้บรรยากาศที่มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน สอดคล้องกับ อรุณ พจนานนท์ (2537) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้ฝึกฝนเองนั้น ผู้เรียนต้องร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่ม เขาจะเห็นความสำคัญของตนเองและเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินด้วย ในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ครูจะเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้นักเรียนได้ร่วมมือกันฝึกฝน การใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ เพื่อพัฒนาตนเอง ให้นักำลังใจและสนับสนุนให้นักเรียนกล้าแสดงออก และมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับ กิ่งแก้ว อาริรักษ์ (2538) ที่กล่าวว่า ครูเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือให้กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้เรียนเป็นไปได้อย่างราบรื่น มีการวางแผนในการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เร้าความสนใจ และใกล้เคียงกับกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับ สมถวิล ธาระโสภณ (2528) ที่กล่าวว่า การเรียนภาษาเกิดจากการร่วมกิจกรรมที่ครูจัดให้ กิจกรรมทางภาษาจะต้องจัดให้นักเรียนทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีสภาพใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด และเป็นกิจกรรมที่มีความหมาย ซึ่งมีลักษณะเป็นการหาข้อมูลเพิ่มเติม โดยการจัดกิจกรรมให้มีช่องว่างเพื่อการสื่อสาร (Information Gap) นอกจากนี้การสนับสนุนให้นักเรียนได้แสดงออกด้านทักษะทางสังคม เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในการทำงานร่วมกับผู้อื่นต่อไปในภายภาคหน้า และการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถของตนเองเข้าไปมีส่วนร่วมทำในกลุ่มเป็นที่ยอมรับ ผลที่ได้คือ นักเรียนจะเกิดการรู้จักตนเองและตระหนักในคุณค่าของตนเองที่มีส่วนร่วม ทำให้ตนเองและกลุ่มไปถึงเป้าหมายที่วางไว้ จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาชู ณรงค์ อินทรประเสริฐ (2534) ที่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทางการฟังเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบการแบ่งกลุ่มตามสังกัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการสอนทั้งชั้น ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบแบ่งกลุ่มตามสังกัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการเรียนแบบทั้งชั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

ภาษาอังกฤษทางการอ่าน เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยกลวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนกับการเรียนทั้งชั้น ผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยกลวิธีการแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการเรียนแบบทั้งชั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Bejarano (1987) ที่ได้ศึกษาวิธีการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ในกลุ่มเล็กในห้องเรียนภาษา ที่ทดลองกับนักเรียนเกรด 7 โดยใช้วิธีเรียน 2 วิธี คือ การเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ในกลุ่มเล็ก (STAD) กับการเรียนแบบทั้งชั้นในวิชาภาษาอังกฤษ ที่เรียนเป็นภาษาต่างประเทศ ปรากฏว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ในกลุ่มเล็ก (STAD) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบทั้งชั้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นแล้ว ยังช่วยให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองและกล้าแสดงออกทางภาษามากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Slavin (1978) ที่ได้ศึกษาการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มอภิปราย และเทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในการเรียนการสอนภาษา พบว่าเทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มตามสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางภาษามากขึ้น

การนำรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ นอกจากจะช่วยทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นแล้ว ในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มตามลักษณะของการจัดกลุ่มแบบร่วมมือกันเรียนรู้ นักเรียน ได้เกิดทักษะทางสังคมและส่งผลให้นักเรียนเกิดการตระหนักในคุณค่าของตนเองขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พรสมบัติ ศรีวิสัย (2539) ที่ได้ศึกษารูปแบบการสอนคณิตศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพ โดยเน้นรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นอกจากรูปแบบการสอนนี้จะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นแล้ว ยังช่วยให้นักเรียนเกิดทักษะทางสังคม ส่งเสริมความสามัคคีของนักเรียน ทำให้ผู้เรียนมั่นใจและตระหนักในคุณค่าของตนเองพัฒนาดีขึ้น จากเริ่มต้นการวิจัยจนถึงสิ้นสุดการวิจัยอย่างเห็นได้ชัดเจน และได้ตรงกับงานวิจัยของ เกษร ทองแสน (2539) ที่พบว่าการสอนแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์โดยเน้นการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้และกระบวนการแก้ปัญหา นอกจากจะช่วยทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นแล้ว ยังทำให้นักเรียนมีทักษะทางสังคมในหลายประการ เช่น ทักษะการทำงานร่วมกัน ทักษะการรับผิดชอบ และทักษะการอยู่ร่วมกันในสังคม รวมทั้งการตระหนักในคุณค่าของตนเอง

4.7 ข้อสังเกตจากการวิจัย

4.7.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้ ในวงจรที่ 1 นักเรียนยังไม่คุ้นเคยกับลักษณะการจัดกิจกรรมในชั้นการศึกษาเป็นกลุ่มย่อยและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนที่เรียนเก่ง มุ่งที่จะฝึกฝนตนเองหรือทำงานที่กำหนดไว้ในใบงาน เพื่อส่งให้ทันเวลา ไม่มีการแบ่งงานให้ สมาชิกในกลุ่มหรือช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อนกว่าให้เข้าใจบทเรียนหรือวิธีการฝึกฝนกิจกรรม แต่เมื่อนักเรียนเข้าใจและคุ้นเคยกับลักษณะการจัดกิจกรรม แล้วการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนของแผนการสอนต่อมา ก็ดำเนินไปตามแผนการสอนอย่างราบรื่น

4.7.2 ในการทำกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ ของนักเรียน ส่วนใหญ่ได้แสดงออกถึงความกระตือรือร้นและให้ความสนใจที่จะฝึกฝนการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ อาจเป็นเพราะนักเรียนต้องการรางวัลที่ครูกำหนดไว้ คือ บัตรเครดิตเพื่อแลกขนม ซึ่งใช้ในช่วงวงจรที่ 1 และ 2 เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่มและรู้จักแบ่งงานกันทำ งานจะได้เสร็จและส่งทันเวลา สำหรับ ดินสอ ยางลบ และเกียรติบัตร มอบให้สมาชิกกลุ่มที่ได้คะแนนของกลุ่มระดับเก่ง เก่งมาก และยอดเยี่ยม ตามลำดับในแต่ละการทดสอบย่อย รางวัลต่าง ๆ นี้เองที่เป็นสิ่งสำคัญในการช่วยเสริมแรง ให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น สนใจเรียนและมีความพยายามในการทำแบบทดสอบย่อยให้ดีที่สุด ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

4.7.3 พฤติกรรมของนักเรียนขณะศึกษาเป็นกลุ่มย่อยในวงจรที่ 1 นักเรียนทุกกลุ่ม จะขาดรูปแบบการทำงานร่วมกันที่เป็นระบบ ยังยึดติดกับการเรียนแบบรายบุคคล มีความขัดแย้งเกิดขึ้นภายในกลุ่มเสมอ และมีการแข่งขันกันของคนที่เรียนเก่งในแต่ละกลุ่ม ที่มุ่งจะทำงานส่งครูให้เสร็จก่อนและทันเวลา เพื่อให้ได้มาซึ่งรางวัล แต่เมื่อผ่านวงจรที่ 2 ไปแล้ว แต่ละกลุ่ม จะมีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ของตนเองตามที่ได้รับมอบหมายจากกลุ่ม บรรยากาศที่ขัดแย้งกันภายในกลุ่มและการแข่งขันระหว่างกลุ่มจะค่อย ๆ หดหายไป

4.7.4 คะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มจะดีหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับความสามารถของคน ที่เรียนเก่งในแต่ละกลุ่ม ถ้าคนเรียนเก่งกลุ่มใดมีความสามารถในการอธิบายหรือแนะนำให้เพื่อน เข้าใจเนื้อหาที่เรียน โดยปราศจากอารมณ์ขุ่นมัว มีความรับผิดชอบและเอาใจใส่มากเท่าใด ผลการเรียนของกลุ่มจะดีขึ้นมากเท่านั้น

4.7.5 การควบคุมชั้นเรียน ในขณะที่นักเรียนศึกษาเป็นกลุ่มย่อยและการปฏิบัติกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในวงจรที่ 1 และ 2 เป็นในลักษณะที่ขาดการเคารพกติกาและขาดความเป็นระเบียบ แต่เมื่อถึงวงจรที่ 3 และ 4 ลักษณะที่วุ่นวายได้หมดไป เพราะสมาชิกในกลุ่มจะคอยเตือนกันเอง ถ้ามีสมาชิกในกลุ่มไม่สนใจหรือคุยกันหรือไม่ปฏิบัติตามกติกาที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรม ทำให้การควบคุมชั้นเรียนเป็นไปด้วยดี

4.7.6 การยอมรับความสามารถของคนที่เรียนอ่อน ในวงจรที่ 1 สมาชิกในกลุ่มจะไม่ให้ความสนใจต่อคนเรียนอ่อน รวมทั้งแสดงอาการไม่พอใจที่ได้สมาชิกที่เรียนอ่อนมาก ๆ มาอยู่ในกลุ่ม แต่เมื่อทราบผลการทดสอบย่อยว่าคะแนนของคนเรียนอ่อนมีส่วนช่วยให้กลุ่มประสบความสำเร็จได้ดีกว่าตนเองในบางครั้ง ทำให้สมาชิกในกลุ่มเกิดการยอมรับความสามารถและผลงานของคนที่เรียนอ่อน สังเกตเห็นได้จากขณะที่ครูตรวจผลการทดสอบย่อยในวงจรที่ 2 , 3 และ 4 สมาชิกทุกคนในแต่ละกลุ่มจะมีพฤติกรรมคอยลุ้นคะแนนของคนที่เรียนอ่อนเป็นอันดับแรก